

Bruksela, 13 kwietnia 2022 r.
(OR. en)

8205/22

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0115 (COD)

PI 40
COMPET 243
MI 289
IND 122
IA 44
CODEC 499

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 13 kwietnia 2022 r.

Do: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2022) 174 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 oraz decyzję Rady (UE) 2019/1754

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 174 final.

Zał.: COM(2022) 174 final

Bruksela, dnia 13.4.2022 r.
COM(2022) 174 final

2022/0115 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów
rzemieślniczych i przemysłowych, zmieniające rozporządzenia Parlamentu
Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 oraz decyzję Rady (UE)
2019/1754**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2022) 193 final} - {SWD(2022) 114 final} - {SWD(2022) 115 final} -
{SWD(2022) 116 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Prawo Unii chroni oznaczenia geograficzne (OG) dotyczące produktów rolnych i środków spożywczych, win i napojów spirytusowych. Obecnie nie istnieje jednak ogólnounijny mechanizm ochrony nazw produktów takich jak szkło Murano, sztucce Solingen, tweed Donegal, koronka Halas czy biżuteria jablonecka. Podczas gdy ponad połowa państw członkowskich ustanowiła systemy indywidualnej krajowej (*sui generis*) ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych o różnych cechach, pozostałe państwa do ochrony swoich wartości niematerialnych i prawnych stosują wyłącznie znaki towarowe lub przepisy o nieuczciwej konkurencji. Ponadto w ramach rynku wewnętrznego nie istnieje transgraniczny system wzajemnego uznawania krajowych systemów ochrony. Na poziomie unijnym producenci mogą rejestrować indywidualne znaki towarowe, wspólne znaki towarowe oraz certyfikujące znaki towarowe. Korzystanie z ochrony znaków towarowych nie umożliwia jednak producentom produktów przemysłowych i rękodzielniczych poświadczania na poziomie unijnym związku między jakością a pochodzeniem geograficznym, sygnalizującego cechy przypisywane szczególnie umiejętnościom i tradycjom lokalnym.

Ze względu na brak pewności prawa wynikający z rozdrobnienia producenci stoją w obliczu wyzwań dotyczących ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych związanych z obszarami geograficznymi. Mają oni mniejszą motywację do inwestowania w takie produkty, do współpracy w celu tworzenia rynków niszowych oraz do zachowywania unikalnych lokalnych umiejętności i tradycji. W szczególności drobni producenci (małe i średnie przedsiębiorstwa oraz mikroprzedsiębiorstwa) mogą tracić możliwości rynkowe.

Wniosek ma zatem na celu ustanowienie bezpośredniej ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na szczeblu Unii. Ma on na celu poprawę pozycji producentów w zakresie ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych w całej Unii przed podrabianiem oraz zachęcenie ich do inwestowania w te produkty. Wniosek ma również na celu poprawę rozpoznawalności autentycznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na rynkach z korzyścią dla konsumentów. Regiony, w których działają producenci, powinny odnosić korzyści z ochrony typowych produktów i mieć możliwość rozwijania potencjału turystycznego, utrzymywania i przyciągania wykwalifikowanej siły roboczej oraz ochrony swojego dziedzictwa kulturowego. Wniosek opiera się na dedykowanej ochronie oznaczeń geograficznych, wymagającej współpracy producentów oraz organów publicznych przy opracowywaniu specyfikacji produktów. Podejście to ma pomóc w szczególności mikroprzedsiębiorstwom oraz małym lub średnim przedsiębiorstwom (MMŚP), którym brakuje środków na opracowanie specyfikacji nowych produktów.

Wniosek ma na celu zapewnienie producentom możliwości pełnego korzystania z międzynarodowych ram rejestracji i ochrony oznaczeń geograficznych („system lizboński”). W listopadzie 2019 r. UE przystąpiła do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych – traktatu zarządzanego przez Światową Organizację Własności Intelektualnej (WIPO). Unijni producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie mogą obecnie ubiegać się o ochronę na mocy aktu genewskiego, a UE musi odrzucać wnioski o taką ochronę od stron aktu genewskiego. Podobnie producenci unijni nie mogą korzystać z ochrony zapewnianej przez unijne umowy handlowe, które obecnie obejmują jedynie produkty rolne objęte oznaczeniem geograficznym. Przedmiotowy wniosek ma na celu wypełnienie tej luki.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek stanowi uzupełnienie istniejącego unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych w dziedzinie rolnictwa. Biorąc pod uwagę zróżnicowany charakter produktów rzemieślniczych i przemysłowych, we wniosku zastosowano podobne podejście do warunków kwalifikowalności i ochrony oznaczeń geograficznych jak w odniesieniu do produktów rolnych i środków spożywczych, win i napojów spirytusowych określono w:

- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych,
- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych
- i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego (UE) nr 1308/2013 ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych.

We wniosku zastosowano podobne podejście jak w przypadku trwającej reformy obecnego systemu oznaczeń geograficznych. W ramach reformy pierwsze rozporządzenie wymienione powyżej zostanie uchylone, a do dwóch pozostałych wprowadzone zostaną zmiany.

Wniosek wprowadza zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w odniesieniu do przepisów regulujących ewentualne konflikty między oznaczeniami geograficznymi a znakami towarowymi, a także dodatkowych zadań przewidzianych dla Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („EUIPO” lub „Urząd”).

Wniosek jest również zgodny z dyrektywą 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, która na mocy jej art. 2 ust. 1 ma zastosowanie do wszystkich praw własności intelektualnej chronionych na mocy prawa Unii oraz prawa krajowego państw członkowskich.

We wniosku ustanawia się powiązanie systemu ochrony oznaczeń geograficznych UE w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych z systemem lizbońskim. Odbывается to w drodze wniosku w sprawie zmiany decyzji Rady (UE) 2019/1754 w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest zgodny z polityką przemysłową UE przedstawioną w komunikacie Komisji „Aktualizacja nowej strategii przemysłowej z 2020 r. – Tworzenie silniejszego jednolitego rynku sprzyjającego odbudowie Europy”¹. W zaktualizowanej strategii przemysłowej podkreślono, że sektor turystyczny został silnie dotknięty pandemią COVID-19 oraz że w następstwie pandemii mniejsze przedsiębiorstwa są w dalszym ciągu bardziej narażone, przy czym około 60 % z nich odnotowało spadek obrotów w drugiej połowie 2020 r. Z tych powodów wniosek ma na celu pobudzenie sektora turystycznego, zwłaszcza w biedniejszych regionach, oraz pomoc MMŚP w opracowywaniu nowych produktów związanych z obszarem geograficznym.

Cele szczegółowe wniosku pokrywają się z celami przygotowywanej przez Komisję strategii UE dotyczącej zrównoważonych wyrobów włókienniczych, która ma na celu stworzenie lepszego otoczenia biznesowego i regulacyjnego dla zrównoważonych i opartych na obiegu

¹ COM(2021) 350 final.

zamkniętym wyrobów włókienniczych w Unii. MMŚP działające w ekosystemie wyrobów włókienniczych mają trudności z opracowaniem strategii własności intelektualnej w celu ochrony swoich inwestycji w badania i rozwój oraz pozyskiwania kapitału na rozwój. Ustanowienie ogólnounijnej ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych powinno zatem pomóc MMŚP w tym kontekście.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą wniosku jest art. 118 ust. 1 dotyczący własności intelektualnej oraz art. 207 ust. 2 TFUE dotyczący wspólnej polityki handlowej. Ma on na celu stworzenie jednolitego europejskiego prawa własności intelektualnej dla produktów rzemieślniczych i przemysłowych, aby zapewnić taką samą ochronę w całej Unii, oraz utworzenie scentralizowanych na poziomie Unii systemów zezwoleń, koordynacji i nadzoru. Ponadto wniosek ma na celu ustanowienie powiązania między unijnym systemem ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych a systemem lizbońskim, co nada skuteczność umowie międzynarodowej zarządzanej przez WIPO.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Oprócz celu, jakim jest wypełnienie zobowiązania wynikającego z przystąpienia UE do aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego, które wchodzi w zakres wspólnej polityki handlowej i stanowi wyłączną kompetencję Unii, przedmiotowy wniosek ma na celu stworzenie dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego dla produktów rzemieślniczych i przemysłowych związanych z obszarem geograficznym. W związku z tym we wniosku przewidziano wspólne ramy prawne dla rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych, których ochrona należy do kompetencji dzielonych UE i jej państw członkowskich. Same państwa członkowskie nie są w stanie osiągnąć tego celu ze względu na mozaikę rozbieżnych przepisów, które opracowano na poziomie krajowym i które nie są wzajemnie uznawane. Rozwiązywanie tych problemów na poziomie krajowym spowoduje jedynie brak pewności prawa dla producentów pragnących uzyskać ochronę, zmniejszy przejrzystość rynku dla konsumentów, zaszkodzi handlowi wewnątrz Unii i stworzy pole do nierównej konkurencji w obszarze wprowadzania do obrotu produktów rzemieślniczych i przemysłowych chronionych oznaczeniami geograficznymi. Solidne europejskie ramy prawne zapewniłyby jednakowe warunki ochrony we wszystkich państwach członkowskich, gwarantując w ten sposób pewność prawa oraz tworząc zachęty do inwestowania w większe możliwości rynkowe dla produktów rzemieślniczych i przemysłowych związanych z obszarem geograficznym. Cel ten zatem można lepiej osiągnąć na szczeblu Unii.

• Proporcjonalność

Wniosek opracowano w taki sposób, aby zminimalizować obciążenie administracyjne i koszty przestrzegania przepisów dla producentów i organów publicznych, przy jednoczesnym zapewnieniu równego traktowania w całej Unii. Jak podkreślono w sprawozdaniu z oceny skutków, zakres wybranego wariantu strategicznego, polegającego na przyjęciu odrębnego rozporządzenia UE ustanawiającego dedykowany system oparty na unijnym tytule prawnym w celu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych celów. Ogranicza się on do tych aspektów, których państwa członkowskie nie mogą same osiągnąć w sposób zadowalający, a w których Unia może działać skuteczniej, efektywniej i generować większą wartość dodaną.

- **Wybór instrumentu**

Wybrany instrument to odrębne rozporządzenie UE ustanawiające oparty na unijnym tytule prawnym dedykowany system do ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Wybór ten sprzyja prostemu i spójnemu systemowi prawnemu, którego celem jest umożliwienie skutecznego wypełniania zobowiązań międzynarodowych przez ustanowienie na poziomie Unii systemu umożliwiającego ochronę rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych państw trzecich będących stronami aktu genewskiego w Unii oraz ochronę rzemieślniczych i przemysłowych unijnych oznaczeń geograficznych należących do umawiających się państw w ramach systemu lizbońskiego.

Alternatywnych metod regulacji, takich jak rozszerzenie istniejących systemów ochrony produktów rolnych na produkty rzemieślnicze i przemysłowe oraz reforma systemu znaków towarowych, nie uznano za właściwe.

Po pierwsze, produkty rolne i spożywcze mają specyficzne cechy regulowane zharmonizowanymi przepisami unijnymi w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w ramach wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa, które nie są istotne dla produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

Po drugie, włączenie do istniejącego systemu produktów rolnych niesie ze sobą ryzyko, że produkty rzemieślnicze i przemysłowe oraz ich producenci zostaną zepchnięci na margines w systemach skupiających się na produktach i producentach rolnych w ramach wspólnej polityki rolnej. Uniemożliwiłoby to wprowadzenie elastycznego i opłacalnego systemu oznaczeń geograficznych dostosowanego do produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz dla ich producentów.

Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że chronione znaki towarowe mogą stawać się nazwami rodzajowymi i być unieważniane, istnieje ryzyko, że reforma przepisów dotyczących znaków towarowych nie spełni międzynarodowych wymogów określonych w akcie genewskim. Z kolei modyfikacja tych cech znaków towarowych w celu ochrony oznaczeń geograficznych wpłynęłaby negatywnie na ogólną spójność systemu znaków towarowych. Istniałyby ponadto dwa różne systemy ochrony: jeden dla oznaczeń geograficznych w dziedzinie rolnictwa (ochrona indywidualna) i drugi (oparty na znaku towarowym) dla rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych. Mogłoby to powodować zamieszanie i okazać się niespójne na szczeblu międzynarodowym, zwłaszcza biorąc pod uwagę tradycyjną rolę UE we wspieraniu oznaczeń geograficznych w ramach WIPO oraz jej stanowisko w sprawie oznaczeń geograficznych w kontekście dwustronnych negocjacji handlowych z państwami trzecimi.

Inne instrumenty, takie jak przyjęcie zaleceń lub dyrektywy UE mających na celu zbliżenie przepisów krajowych, nie rozwiązałyby w zadowalający sposób problemu rozdrobnienia krajowych ram prawnych dotyczących rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych oraz konieczności posiadania jednego unijnego tytułu prawnego ze względu na zobowiązania międzynarodowe.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Do tej pory żadne przepisy Unii Europejskiej nie koncentrowały się na ochronie oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Przedmiotowy wniosek jest jednak związany z trwającą reformą systemu oznaczeń geograficznych produktów rolnych i opiera się na wynikach sprawozdania oceniającego unijne systemy ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych. Jego celem jest również osiągnięcie jak największej synergii z trwającą reformą istniejących systemów oznaczeń geograficznych, w ramach której poszukuje się możliwości wzmocnienia, unowocześnienia, uproszczenia i lepszego egzekwowania praw do oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rolnych, środków spożywczych, win i napojów spirytusowych.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

- Komisja wdrożyła szeroko zakrojoną **strategię konsultacji, w ramach której zebrano opinie wszystkich zainteresowanych stron**. Konsultacje rozpoczęto w 2013 r. i zintensyfikowano w latach 2020 i 2021.
- Z geograficznego punktu widzenia strategia konsultacji obejmowała UE-28, a po brexicie – UE-27.

W ramach procesu przeprowadzono **szereg szeroko zakrojonych i ukierunkowanych konsultacji**, w szczególności:

- **Konsultacje publiczne:** w ramach [badania zewnętrznego z 2013 r.](#) przeprowadzono ankietę dotyczącą potrzeb i oczekiwań zainteresowanych stron w zakresie ewentualnej ochrony prawnej na poziomie Unii oznaczeń autentycznych produktów związanych z obszarami geograficznymi. Wyniki [konsultacji publicznych zorganizowanych w 2014 r.](#) przedstawiono podczas publicznej konferencji 19 stycznia 2015 r. oraz [opublikowano](#) w czerwcu 2015 r. Podczas konsultacji dotyczących planu działania (30 listopada 2020 r. – 18 stycznia 2021 r.) zainteresowane strony przekazały informacje zwrotne na temat planu Komisji dotyczącego oceny skutków ogólnounijnej inicjatywy w zakresie oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Konsultacje publiczne na temat „ogólnounijnej ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych” trwały 12 tygodni – od 29 kwietnia 2021 r. do 22 lipca 2021 r.
- **Wywiady bezpośrednie:** w ramach badania na temat zasad kontroli i egzekwowania oznaczeń geograficznych produktów nierolnych przeprowadzono bezpośrednie wywiady z wybranymi zainteresowanymi stronami.
- **Warsztaty:** w październiku 2016 r. zorganizowano warsztaty na temat „wkładu produktów nierolnych związanych z obszarami geograficznymi w regionalny rozwój gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu” w ramach Europejskiego Tygodnia Regionów i Miast w 2016 r. 18 listopada 2019 r. podczas warsztatów zaprezentowano i omówiono wyniki „Badania na temat ekonomicznych aspektów ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych na szczeblu UE”. 13 lipca 2021 r. podczas warsztatów przedstawiono i omówiono również wstępne wyniki „Badania na temat zasad kontroli i egzekwowania ochrony oznaczeń geograficznych (OG) produktów nierolnych w UE”.
- **Ukierunkowane spotkania z przedstawicielami państw członkowskich („grupa ekspertów GIPP”):** w kwietniu 2021 r. i styczniu 2022 r., po których

przeprowadzono **ukierunkowane pisemne konsultacje z urzędami własności intelektualnej** państw członkowskich w czerwcu 2021 r. na podstawie dwóch ukierunkowanych kwestionariuszy.

Ogólnie rzecz biorąc, z odpowiedzi wynika, że producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniami geograficznymi, Parlament Europejski, Europejski Komitet Regionów, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, dziewięć państw członkowskich oraz środowisko akademickie **zdecydowanie popierają ustanowienie dedykowanego systemu oznaczeń geograficznych**. Odpowiedzi te stanowią podstawę wniosku Komisji w przedłożonej formie. **Cztery państwa członkowskie preferują wariant podstawowy polegający na utrzymaniu status quo** i uważają, że ochrona znaków towarowych jest wystarczająca. W ocenie skutków zwrócono jednak uwagę zarówno na niedociągnięcia istniejących alternatywnych rozwiązań w zakresie ochrony znaków towarowych, które w niewystarczającym stopniu chronią nazwy produktów rzemieślniczych i przemysłowych, jak i na problemy związane z przyjęciem strategii reformy znaków towarowych, w tym brak spójności z dedykowanym systemem oznaczeń geograficznych produktów rolnych.

Jeśli chodzi o bardziej szczegółowe **informacje zwrotne otrzymane w ramach konsultacji publicznych w 2021 r.**, zdaniem większości respondentów najbardziej preferowanym wariantem strategicznym (ocenionym na 5) jest dedykowany system ustanawiający unijny tytuł prawny do ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Najmniej preferowanym wariantem strategicznym (ocenionym na 1) w opinii większości respondentów jest scenariusz wyjściowy zakładający niepodejmowanie żadnych działań na szczeblu Unii. Ponad 80 % respondentów, którzy wypowiedzieli się na temat tego wariantu, jest zdecydowanie przeciwnych utrzymaniu obecnej sytuacji.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja korzystała z **dwóch głównych źródeł** zewnętrznej wiedzy eksperckiej:

1. badań przygotowanych przez wykonawców zewnętrznych na zlecenie, tj:
 - [badania na temat ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych na rynku wewnętrznym](#) (Insight Consulting/REDD/OriGIn, 2013 r.)
 - [badania na temat ekonomicznych aspektów ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych na szczeblu UE](#) (VVA/ECORYS/ConPolicy, 2019 r.)
 - [badania na temat zasad kontroli i egzekwowania ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych w UE](#) (VVA/AND International, 2021 r.)
2. **współpracy technicznej z EUIPO** skupiającej się na różnych modelach procesów mających na celu umożliwienie rzetelnej oceny podwariantów dotyczących jednostki UE odpowiedzialnej za rejestrację rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych oraz rozpatrywanie wniosków międzynarodowych przewidzianych w akcie genewskim porozumienia lizbońskiego, a także dotyczących roli organów krajowych w procedurze rejestracji. Wyniki tej współpracy, oparte na wkładzie EUIPO, przedstawiono w załączniku 9 do oceny skutków

- **Ocena skutków**

W ocenie skutków zbadano następujące **warianty strategiczne**:

- **Wariant strategiczny nr 1 – Rozszerzenie systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych na oznaczenia geograficzne produktów**

rzemieślniczych i przemysłowych: w ramach tego wariantu system ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych zostałby włączony do istniejących systemów ochrony oznaczeń geograficznych obejmujących produkty rolne i środki spożywcze. W ramach trwającej reformy systemu oznaczeń geograficznych produktów rolnych państwa członkowskie powinny nadal stosować wstępną procedurę sprawdzającą na szczeblu krajowym. Na szczeblu unijnym we wniosku w sprawie zmiany systemu oznaczeń geograficznych produktów rolnych należy przyznać Komisji uprawnienia do zlecenia agencji (najprawdopodobniej EUIPO) rozpatrywania wniosków i sprzeciwów. Zgodnie z tym wariantem w ramach bieżącego wniosku w sprawie przeglądu w sektorze rolno-spożywczym zharmonizowano by obecny system monitorowania i egzekwowania oraz rozszerzono by go na rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne.

- **Wariant strategiczny nr 2 – odrębne rozporządzenie UE ustanawiające dedykowaną ochronę oznaczeń geograficznych:** wariant ten polegałby na przyjęciu rozporządzenia UE w celu utworzenia dedykowanego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Opierałby się on na istniejącym systemie oznaczeń geograficznych produktów rolnych, ale zapewniłby większe dostosowanie tego systemu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne podlegałyby ochronie w formie unijnego tytułu prawnego we wszystkich państwach członkowskich. W ramach tego **wariantu strategicznego nr 2** możliwe byłyby następujące **podwarianty**:

– **2.1. Związek z terytorium:**

– **2.1.A.** Chronione nazwy pochodzenia (ChNP): w przypadku ochrony ChNP jakość lub właściwości produktu są w głównej lub wyłącznej mierze powiązane ze szczególnym środowiskiem geograficznym miejsca pochodzenia; wszystkie etapy produkcji, przetwarzania lub przygotowywania muszą odbywać się na określonym obszarze geograficznym.

– **2.1.B.** Chronione oznaczenia geograficzne (ChOG): w przypadku ochrony ChOG określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna produktu w głównej mierze wynika z jego pochodzenia geograficznego; przynajmniej jeden spośród etapów produkcji, przetwarzania lub przygotowywania odbywa się na określonym obszarze geograficznym.

– **2.2. Zaangażowanie organów krajowych w procedurę rejestracji:**

– **2.2.A.** System dwuetapowy: pierwszy etap odbywałby się na poziomie państw członkowskich, których władze krajowe lub lokalne jako pierwsze sprawdzałyby uzgodnione przez lokalnych producentów specyfikacje produktów i wnioski o nadanie oznaczenia geograficznego. Drugi etap odbywałby się na szczeblu Unii, gdzie decyzję o rejestracji podejmowałaby jednostka UE bez żadnych opłat.

– **2.2.B.** System jednoetapowy: organy krajowe nie uczestniczyłyby w sprawdzaniu i rejestracji, a lokalni producenci zwracaliby się bezpośrednio do UE w celu zarejestrowania swoich oznaczeń geograficznych.

- **2.3.** Unijny organ odpowiedzialny za rejestrację na szczeblu unijnym i międzynarodowym:
 - **2.3.A.** Etapem rejestracji na szczeblu unijnym zajmowałaby się Komisja, a także pełniłaby rolę właściwego organu w rozumieniu aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego, którym administruje WIPO.
 - **2.3.B.** Etapem rejestracji na szczeblu unijnym zajmowałaby się wyspecjalizowana agencja ds. własności intelektualnej, EUIPO, a także pełniłaby rolę właściwego organu w rozumieniu aktu genewskiego.
- **2.4.** Kontrola i egzekwowanie przepisów:
 - **2.4.A.** Powielenie modelu kontroli i egzekwowania przepisów stosowanego w systemach oznaczeń geograficznych produktów rolnych
 - **2.4.B.** Usprawnienie kontroli dzięki rzetelnemu modelowi egzekwowania przepisów: podwariant ten wiązałby się z wprowadzeniem samopoświadczenia; przeprowadzaniem kontroli wrywkowych przez organy krajowe (lub upoważnione jednostki certyfikujące) w połączeniu z systemem grzywnien o odstrasżającym skutku; uproszczeniem obowiązków sprawozdawczych organów krajowych; oraz wprowadzeniem systemu egzekwowania przepisów w ramach poddawanego obecnie przeglądowi systemu oznaczeń geograficznych produktów rolnych, wraz z systemem ostrzeżeń o nazwach domen w celu zwalczania nadużyć związanych z oznaczeniami geograficznymi w internecie.
- **2.5** Współistnienie unijnych i krajowych tytułów prawnych i systemów:
 - **2.5.A.** Rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne podlegałyby ochronie na mocy unijnego tytułu prawnego, który zastąpiłby obowiązujące krajowe systemy oznaczeń geograficznych i krajowe tytuły prawne do oznaczeń geograficznych.
 - **2.5.B.** Wprowadzenie unijnego tytułu prawnego do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych przy jednoczesnym utrzymaniu równoległego systemu obsługi krajowych wniosków o nadanie oznaczenia geograficznego.
- **Wariant strategiczny nr 3 – Reforma znaku towarowego:** wariant ten polegałby na przeprowadzeniu reformy systemu unijnego znaku towarowego, w szczególności rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, tak aby producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych mogli wносить o zarejestrowanie na szczeblu unijnym nazwy gwarantującej określoną jakość produktu związaną z regionem geograficznym. Wariant ten mógłby opierać się zarówno na reformie unijnego znaku wspólnego, jak i unijnego znaku certyfikującego. Jeśli chodzi o certyfikację unijną, wymagałoby to zniesienia obowiązującego zakazu certyfikowania pochodzenia geograficznego. W odniesieniu do unijnego znaku wspólnego wymagałoby to wprowadzenia możliwości certyfikacji „związku między jakością a pochodzeniem geograficznym”. Co więcej, należałoby dostosować do zakresu ochrony wynikającego z aktu genewskiego zarówno unijny znak wspólny, jak i unijny znak certyfikujący.

Do wariantów określonych i odrzuconych na wczesnym etapie należały również:

- **Scenariusz bazowy – brak zmian:** utrzymanie rozdrobnionych ram prawnych w Unii oraz brak uznanej ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym na szczeblu międzynarodowym.
- **Zalecenie:** wariant ten polegałby na przyjęciu zalecenia na szczeblu unijnym zachęcającego państwa członkowskie do ustanowienia krajowych systemów ochrony mających na celu poświadczenie związku między określonymi właściwościami produktu a pochodzeniem produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
- **Zbliżenie przepisów krajowych:** wariant ten polegałby na przyjęciu dyrektywy UE celem zbliżenia przepisów krajowych dotyczących ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. W drodze dyrektywy UE wprowadziłaby obowiązek osiągnięcia określonych celów w zakresie ochrony oznaczeń geograficznych, na przykład w odniesieniu do okresu i zakresu ochrony, związku z obszarem i aspektów proceduralnych. Producenci mogliby uzyskać krajowe tytuły prawne do oznaczeń geograficznych zarejestrowane na szczeblu krajowym. Nie utworzono by unijnego tytułu prawnego do oznaczeń geograficznych.

Preferowanym wariantem strategicznym jest wariant 2: odrębne rozporządzenie UE. Powszechnie preferowany pakiet wariantów to połączenie podwariantów 2.1.B (chronione oznaczenia geograficzne (ChOG)), 2.2.A (system dwuetapowy), 2.3.B (odpowiedzialność EUIPO za rejestrację na szczeblach unijnym i międzynarodowym), 2.4.B (usprawnienie kontroli dzięki rzetelnemu modelowi egzekwowania przepisów) i 2.5.A (zastąpienie unijnymi systemami krajowych systemów i tytułów prawnych do oznaczeń geograficznych).

Porównując **warianty 1, 2 i 3**, należy zauważyć, że wszystkie one przewidują utworzenie jednego punktu rejestracji na szczeblu unijnym oraz wprowadzenie jednolitej ochrony, która umożliwi producentom ochronę ich produktów oraz sygnalizowanie ich jakości wynikającej z pochodzenia geograficznego na rynku wewnętrznym.

Wariant strategiczny 1 (**WS1**) i wariant strategiczny 2 (**WS2**), w ramach których przewiduje się opracowanie specyfikacji produktów, zajęłyby jednak szczególnie wysoką pozycję, jeśli chodzi o pomoc rzemieślnikom i producentom we wspólnej pracy na rynkach niszowych, nawiązywanie współpracy oraz **wspieranie i ochronę wywodzącą się z tradycji wiedzy specjalistycznej, na szczeblu unijnym oraz z poszanowaniem unijnych reguł konkurencji**. Co więcej, warianty te przynoszą korzyści nie tylko producentom, ale także powiązanym **sektorom**, takim jak **turystyka**, ze względu na to, że **oznaczenia geograficzne zwiększają rozpoznawalność produktu i regionu**. Jako że sektor turystyki szczególnie silnie ucierpiał na skutek pandemii COVID-19, WS1 i WS2 mogą okazać się ważnym krokiem w kierunku ponownego skierowania tych regionów, często słabo rozwiniętych, na drogę ku **ożywieniu gospodarczemu** oraz przyczynić się do poprawy **atrakcyjności regionów UE** z punktu widzenia turystyki. WS1 i WS2 mogą zatem odegrać kluczową rolę w umożliwieniu ożywienia gospodarczego w najbardziej dotkniętych państwach UE.

Podczas gdy WS1 i WS2 są zgodne z aktem genewskim porozumienia lizbońskiego, WS3 plasuje się niżej również w odniesieniu do polityki w zakresie unijnych znaków towarowych. Co więcej, **WS3** zajmuje także niską pozycję pod względem spójności z polityką UE w zakresie **międzynarodowej ochrony oznaczeń geograficznych**.

Jeśli chodzi o **wpływ na konkurencję**, istnieje małe prawdopodobieństwo, by inicjatywa miała negatywne skutki.

- Oznaczenia geograficzne potwierdzają jakość wynikającą z pochodzenia geograficznego. Co więcej, istnieje niewiele produktów rzemieślniczych

i przemysłowych kwalifikujących się do objęcia oznaczeniem geograficznym (od 300 do 800 w Unii), przy czym istnieje wiele funkcjonalnych zamienników nieobjętych oznaczeniem geograficznym. Konkurujący ze sobą producenci mogą wejść na rynek i produkować zamienniki objęte oznaczeniem geograficznym, pod warunkiem że spełnią określone wymogi. Z tych względów **jest bardzo mało prawdopodobne, że wniosek doprowadzi do powstania lub wzmocnienia władzy rynkowej.**

- Rzemieślniczymi i przemysłowymi oznaczeniami geograficznymi obejmuje się produkty zaufania charakteryzujące się wysoką jakością. Wywodzą się z tradycji, niosą ze sobą informacje o pochodzeniu geograficznym i odpowiadają na konkretne potrzeby konsumentów, którzy przywiązują wagę do tego rodzaju cech (np. ręcznych technik wytwarzania). Nawet jeśli rywalizacja na rynku zostałaby osłabiona, gdyby produkt, który wcześniej nie był objęty oznaczeniem geograficznym, zostałby nim objęty, to efekt potwierdzenia jakości, jaki daje tytuł prawny do oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, prawdopodobnie poskutkowałby wzrostem gotowości konsumentów do zapłaty. **Wpływ na nadwyżkę konsumenta jest zatem mało prawdopodobny.**

Jeśli chodzi o **wpływ na innowacje**, rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne nie są osadzone w „głównym nurcie” innowacji w zakresie produktów lub procesów, takim jak patenty. W tym znaczeniu, zgodnie z Podręcznikiem Oslo dotyczącym innowacji, stanowią one innowacje marketingowe lub organizacyjne. **Dedykowany system mógłby, w określonym zakresie, zachęcać do inwestycji w rzemiosło** i wspierać dążenie do doskonałości w produkcji wyrobów niszowych. Co więcej, młodszy pracownicy mogliby pozostać w swoich regionach, zamiast przenosić się na obszary miejskie, biorąc pod uwagę, że system oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych umożliwiłby wyższe płace i tworzenie miejsc pracy.

Jeżeli **chodzi o wpływ na środowisko**, skala produkcji wynikająca z niewielkiej liczby produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym prawdopodobnie będzie minimalna lub ograniczona. Co więcej, produkty rzemieślnicze i przemysłowe objęte oznaczeniem geograficznym przyczyniają się do wytwarzania dóbr trwalszych niż tańsze, nieobjęte oznaczeniem geograficznym, wytwarzane masowo produkty alternatywne, a ponadto istnieje większe prawdopodobieństwo, że są one produkowane w Unii, gdzie normy środowiskowe są bardziej rygorystyczne. Konsumenty, którzy wybierają takie produkty zaufania, mają na ogół większą świadomość ekologiczną i dlatego oczekują, że producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym również przyjmą taką postawę, aby w znaczący sposób wdrażać proekologiczne wartości. Z powyższych względów **wpływ na środowisko – choćby był niewielki – prawdopodobnie będzie pozytywny.**

Jeśli chodzi o **koszty preferowanego wariantu**, jednostka UE będzie musiała zarządzać systemem rejestracji oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zdobyć doświadczenie operacyjne i specjalistyczne umiejętności, których obecnie nie posiada w tej dziedzinie. Państwa członkowskie także będą musiały stworzyć odpowiednie ramy. Nawet jeżeli z dotychczasowych doświadczeń wynika, że w rolnictwie obciążenia te mogą być niewielkie, całkowicie prywatno-publiczny system kontroli i egzekwowania z definicji wiąże się z mniejszymi kosztami dla organów publicznych. Do zmniejszenia kosztów przyczynić się może również umożliwienie producentom samodzielnego zadeklarowania zgodności w późniejszym terminie, np. po przyznaniu tytułu prawnego do oznaczenia geograficznego.

Poniżej przedstawiono szacunkowe koszty w EUR w skali roku dotyczące jednego oznaczenia geograficznego:

Działanie	Producenci (grupa)	Organy		Ogółem
		krajowe	unijne	
Koszt jednego oznaczenia geograficznego w skali roku (EUR)				
Rejestracja*	15 000	7 500	17 000	39 500
Weryfikacja/kontrola*	5 700	100	0	5 800
Egzekwowanie przepisów i zarządzanie**	3 000	3 900	0	6 900
Ogółem	23 700	11 500	17 000	52 200

* koszty jednorazowe

** koszty stałe

Źródło: Obliczenia własne na podstawie VVA & AND International (2021).

• Sprawność regulacyjna i uproszczenie

Ze względu na to, że wniosek posłuży przede wszystkim mikroprzedsiębiorstwom, małym lub średnim przedsiębiorstwom (MMŚP), opracowano go z uwzględnieniem szczególnych potrzeb MMŚP oraz wyzwań, z jakimi się mierzą. W związku z tym we wniosku przewidziano umiarkowane koszty rejestracji oznaczeń geograficznych. Państwa członkowskie będą uprawnione do pobierania opłat rejestracyjnych, ale ich wysokość musi być proporcjonalna. Poziom opłat należy ustalić, biorąc pod uwagę sytuację konkretnych przedsiębiorstw, takich jak MMŚP, co może się przejawiać np. obniżeniem wysokości opłat. Na szczeblu unijnym EUIPO nie będzie pobierać opłat za rejestrację oznaczeń geograficznych na drugim etapie procedury rejestracji, z wyjątkiem procedury „rejestracji bezpośredniej” przewidzianej w art. 15. Umożliwi to MMŚP dostęp do tego tytułu prawnego do własności intelektualnej przy umiarkowanych kosztach.

Z punktu widzenia MMŚP złożoność prawna jest największą przeszkodą dla ich działalności. We wniosku przewidziano zatem proste procedury rejestracji nowych oznaczeń geograficznych i zarządzania nimi, które nie wymagają udziału pełnomocników na żadnym etapie i utrzymują obciążenia administracyjne dla MMŚP na minimalnym poziomie.

We wniosku przewidziano wprowadzenie w pełni cyfrowej procedury składania unijnych wniosków i rejestracji, którą zarządzać będzie EUIPO. To także powinno ograniczyć obciążenia administracyjne. System składania wniosków drogą elektroniczną powinien mieć również zastosowanie do rejestracji bezpośrednich w wyjątkowych przypadkach, gdy kwalifikujące się państwa członkowskie odstąpią od obowiązku wyznaczenia organu krajowego zajmującego się zarządzaniem wnioskami o nadanie oznaczenia geograficznego produktom rzemieślniczemu i przemysłowemu na szczeblu krajowym.

Nowy system informacji i ostrzeżeń o nazwach domen dla oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, który ma zostać ustanowiony przez EUIPO, musi zapewnić wnioskodawcom dodatkowe narzędzie cyfrowe w ramach procesu składania wniosków w celu lepszej ochrony i egzekwowania ich praw z zakresu oznaczeń geograficznych.

W celu uproszczenia procedury należy prowadzić powszechnie dostępny elektroniczny rejestr oznaczeń geograficznych (unijny rejestr oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych), aby zapewnić bezpośredni i szybki dostęp do informacji dotyczących wszystkich zarejestrowanych oznaczeń geograficznych. Każda osoba musi mieć możliwość

łatwego pobrania oficjalnego wyciągu z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, który zawiera potwierdzenie rejestracji oznaczenia geograficznego oraz istotne dane, w tym datę rozpoczęcia stosowania rejestracji oznaczenia geograficznego lub inną datę pierwszeństwa. Wspomniany powyżej oficjalny wyciąg można stosować jako autentyczne świadectwo w postępowaniu sądowym, w sądzie, sądzie arbitrażowym lub przed podobnym organem.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek przyczyni się do poprawy ochrony własności intelektualnej w Unii w przypadku produktów rzemieślniczych i przemysłowych powiązanych z obszarem geograficznym. Powinien zatem mieć pozytywny wpływ na prawo podstawowe do własności intelektualnej przewidziane w art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („karta”). W niektórych przypadkach, zgodnie z obowiązkami międzynarodowymi wynikającymi z Aktu genewskiego Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, należy zrównoważyć ochronę oznaczeń geograficznych z prawem do posługiwania się znakami towarowymi, w szczególności w odniesieniu do powszechnie znanych znaków towarowych (zob. art. 39 tego rozporządzenia) lub znaków towarowych zarejestrowanych uprzednio w dobrej wierze (zob. art. 42 tego rozporządzenia).

Co więcej, powinien on zwiększyć możliwości producentów produktów rzemieślniczych i przemysłowych w zakresie ochrony ich własności intelektualnej w Unii, w szczególności w kontekstach transgranicznych. Wniosek powinien zatem wyrzucić pozytywny wpływ również na prawo do środka prawnego zgodnie z art. 47 karty.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE. EUIPO, który jest instytucją finansującą swoje działania w pełni samodzielnie, będzie zarządzać procesem rejestracji na szczeblach unijnym i międzynarodowym oraz finansować go ze swojego budżetu (włącznie z systemem informatycznym, utworzeniem unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zarządzeniem nim, unijnym systemem ostrzeżeń zapobiegającym nadużyciom związanym z wykorzystywaniem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w internecie itp.). Jeżeli chodzi o administrację krajową, 16 państw członkowskich (Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Estonia, Francja, Hiszpania, Łotwa, Niemcy, Polska, Portugalia, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Węgry i Włochy), w których działają już krajowe systemy oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, nie powinno ponieść żadnych dodatkowych kosztów administracyjnych. Pozostałe państwa członkowskie powinny przeznaczyć środki na wstępny proces weryfikacji. Wszystkie państwa członkowskie będą musiały przeznaczyć zasoby na egzekwowanie stosowania oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

W oparciu o analizy przeprowadzone przez zewnętrznych ekspertów (badania) koszty rejestracji na szczeblu krajowym szacuje się średnio na ok. 7 500 EUR w przeliczeniu na oznaczenie geograficzne. Koszty kontroli wrywkowych, które poniosą państwa członkowskie, szacuje się na ok. 100 EUR w przeliczeniu na oznaczenie geograficzne. Z kolei koszty egzekwowania przepisów – na ok. 3 900 EUR.

Ze względu na niewielką liczbę potencjalnych unijnych produktów rzemieślniczych i przemysłowych kandydujących do objęcia oznaczeniem geograficznym (przewiduje się ok. 300 rejestracji w ciągu 10 lat) koszty na szczeblu krajowym oraz na szczeblu EUIPO nie

wydają się jednak znaczące. Szacuje się je na poziomie ok. 860 000 EUR w skali roku dla całej UE (przy założeniu, że rocznie rejestrowanych będzie 30 oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych). Koszty te zwiększą egzekwowanie przestrzegania oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych z państw trzecich, które należy chronić w Unii. Nie można przewidzieć liczby tego rodzaju rejestracji. Obecnie łączną liczbę krajowych oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych zarejestrowanych w samych Chinach i Indiach szacuje się łącznie na 400–800.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Zapewnienie solidnego mechanizmu monitorowania i oceny ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skuteczności wniosku w osiągnięciu jego celów szczegółowych. Po wejściu w życie rozporządzenia Komisja oceni, czy zrealizowano określone w nim cele szczegółowe. Komisja zawarła w swojej ocenie skutków wykaz wskaźników monitorowania, które posłużą do oceny skutków rozporządzenia. Organy publiczne i producenci będą zobowiązani do przekazywania Komisji informacji na potrzeby tej oceny.

Komisja opublikuje sprawozdanie z oceny i przeglądu rozporządzenia nie później niż pięć lat po dacie rozpoczęcia jego stosowania. Ocena zostanie przeprowadzona zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

Państwa członkowskie lub ich organy krajowe zobowiązane będą ponadto do przedkładania Komisji co cztery lata sprawozdań dotyczących strategii i wyników wszelkich kontroli oznaczeń geograficznych. Kontrole będą przeprowadzone, aby sprawdzić zgodność z wymogami prawnymi związanymi z systemami ochrony ustanowionymi tym rozporządzeniem oraz egzekwowaniem stosowania oznaczeń geograficznych na rynku, w tym w internecie.

• Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

Wniosek składa się z zestawu przepisów stworzonych w celu ustanowienia odrębnego, spójnego systemu oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Producenci są upoważnieni do ochrony swoich produktów objętych oznaczeniami geograficznymi na szczeblu unijnym, dzięki ustanowieniu jednolitego unijnego systemu oznaczeń geograficznych. Wniosek łączy ponadto nowy unijny system ochrony z systemem lizbońskim. Procedurami rejestracyjnymi przewidzianymi w nowym unijnym systemie ochrony na szczeblu unijnym zarządza EUIPO, a na szczeblu krajowym – organy publiczne państw członkowskich.

Wniosek obejmuje następujące przepisy:

Tytuł 1: Przepisy ogólne

W przepisach ogólnych określa się cele i zakres wniosku. Przepisy ogólne zawierają także wykaz definicji (art. 3). Przewiduje się w nich również zasady dotyczące ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach procedury rejestracji, zatwierdzenia zmian, cofnięcia rejestracji, sprzeciwu, przyznawania okresu przejściowego i kontroli.

Tytuł 2: Rejestracja oznaczeń geograficznych

Rozdział dotyczący rejestracji zawiera spójne przepisy dotyczące rejestracji, zarówno na poziomie krajowym, jak i unijnym, w tym dotyczące procedury sprzeciwu; zawiera definicję

wnioskodawcy i listę wymogów dotyczących wnioskodawcy; przewiduje treść dokumentów aplikacyjnych oraz określa rolę rejestru. Ustanawia się w nim ochronę przejściową i środki przejściowe. W tytule tym przewiduje się także możliwość konsultacji z Komitetem Doradczym, w skład którego wchodzi eksperci wyznaczeni przez państwa członkowskie i Komisję. Jeśli pojawi się taka potrzeba, Komitet Doradczy, na wniosek Urzędu lub Komisji, rozpatruje określone wnioski o objęcie oznaczeniem geograficznym oraz wydaje opinie na temat problemów technicznych związanych ze stosowaniem tego rozporządzenia. W przypadku wniosków składanych w ramach procedury bezpośredniej, o której mowa w art. 15, należy konsultować się z Komitetem Doradczym. Tytuł 2 zawiera również przepisy dotyczące zmian w specyfikacji produktu oraz cofnięcia rejestracji już zarejestrowanych oznaczeń geograficznych, a także procedury odwoławczej. Ustanawia także system informacji i ostrzeżeń o nazwach domen oraz zawiera przepisy dotyczące opłat administracyjnych.

We wniosku ustanawia się nadzwyczajny system procedur bezpośrednich prowadzonych przed Urzędem na potrzeby wnioskodawców z państwa członkowskiego, które spełnia określone warunki w dniu przyjęcia tego rozporządzenia i w związku z tym nie wyznacza organu krajowego do zarządzania procedurami rejestracji, zmian specyfikacji produktu i cofnięcia rejestracji w odniesieniu do oznaczeń geograficznych. Państwa członkowskie, które decydują się na korzystanie z tego nadzwyczajnego systemu rejestracji, mają obowiązek wyznaczyć punkt kontaktowy do celów procedury rejestracji w ramach EUIPO oraz właściwy organ do celów kontroli i egzekwowania, a także podjąć działania niezbędne do egzekwowania praw określonych w tym rozporządzeniu.

Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę w celu pokrycia swoich kosztów zarządzania systemem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Urząd nie pobiera jednak opłaty, z wyjątkiem przypadków zastosowania bezpośredniej procedury składania wniosków, o której mowa art. 15. Wysokość opłat unijnych należy określić w akcie wykonawczym (art. 291 TFUE) zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.

W tytule tym ustanawia się również prerogatywę Komisji do przejęcia od Urzędu uprawnień decyzyjnych, które mogą mieć wpływ na politykę Unii w zakresie handlu i spraw zewnętrznych lub na interes publiczny. Prerogatywę tę opracowano w taki sposób, aby można było z niej skorzystać wyłącznie wówczas, gdy względy polityczne mogą przeważać nad technicznymi aspektami własności intelektualnej, biorąc także pod uwagę, że oznaczenia geograficzne odgrywają ważną rolę w polityce handlowej i zewnętrznej Unii i są prawami zbiorowymi pełniącymi również funkcje publiczne.

Tytuł 3: Ochrona oznaczeń geograficznych

W tytule 3 określa się poziom ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Tytuł 3 zawiera również przepisy dotyczące produktów objętych oznaczeniem geograficznym używanych jako części lub elementy wyrobów gotowych, a także wyjaśnienia dotyczące terminów rodzajowych, rejestracji homonimicznych oznaczeń geograficznych oraz związku ze znakami towarowymi. Przewiduje on przepisy dotyczące grup producentów. Określa związek z wykorzystaniem terminów chronionych w nazwach domen internetowych. Tytuł ten obejmuje przepisy dotyczące wykorzystywania unijnych symboli, określeń i skrótów na etykietach i w materiałach reklamowych danego produktu.

Tytuł 4: Kontrole i egzekwowanie przepisów

W tytule 4 ustanawia się przepisy dotyczące kontroli i egzekwowania, w tym zarówno weryfikacji, czy produkt objęty oznaczeniem geograficznym wyprodukowano zgodnie

z odpowiednią specyfikacją produktu, jak i monitorowania stosowania oznaczeń geograficznych na rynku. Zarówno w odniesieniu do weryfikacji, jak i monitorowania, w tytule tym przewidziano dwie procedury dotyczące kontroli producentów. Mimo że państwa członkowskie są zobowiązane do wyznaczenia właściwego organu odpowiedzialnego za kontrole urzędowe mające na celu sprawdzenie zgodności z tym rozporządzeniem, mają one swobodę wprowadzenia procedury certyfikacji ze strony osoby trzeciej prowadzonej przez właściwe organy lub delegowane jednostki certyfikujące produkty lub procedury opartej na oświadczeniu własnym producenta. Poza kontrolami producentów w tytule tym określono również zasady, którymi powinny kierować się państwa członkowskie, aby zapobiegać wszelkim innym przypadkom niewłaściwego korzystania z oznaczeń geograficznych na ich terytorium lub je powstrzymywać. Co więcej, ma on na celu zapobieganie niewłaściwemu wykorzystaniu oznaczeń geograficznych na platformach internetowych² zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr xxxx/2022. W tytule tym reguluje się również kwestię wzajemnej pomocy między organami państw członkowskich. Nakłada się w nim wymóg, by organy egzekwowania prawa przedstawiały dowód certyfikacji na wniosek producenta.

Tytuł 5: Oznaczenia geograficzne wpisane do rejestru międzynarodowego oraz zmiany w innych aktach

W tytule 5 przewiduje się niezbędne zmiany w decyzji Rady (UE) 2019/1754 i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753, czyli przepisach UE przyjętych w związku z przystąpieniem UE do aktu genewskiego 26 listopada 2019 r.

Zmiany te są konieczne, aby dostosować obowiązujące przepisy do zmienionych realiów nowego unijnego systemu oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, który powstał po opracowaniu tych przepisów. Przykładowo nie ma obecnie przepisu, który wskazywałby, że w przeciwieństwie do oznaczeń geograficznych produktów rolnych w ramach systemu lizbońskiego rolę właściwego organu pełni EUIPO. Podobnie należy ustanowić przepisy zapewniające możliwość składania międzynarodowych wniosków związanych z produktami rzemieślniczymi i przemysłowymi oraz ich rozpatrzenia przez właściwe organy unijne.

Wprowadza się dalsze zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/1001 w sprawie unijnego znaku towarowego, aby uzupełnić wykaz zadań Urzędu zawarty w art. 151 o powierzone Urzędowi zadania w zakresie administrowania oznaczeniami geograficznymi produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz ich propagowania. Ponadto wprowadza się kolejną zmianę w rozporządzeniu (UE) 2017/1001 w sprawie znaków towarowych w celu ustanowienia systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen dla unijnych znaków towarowych, stworzonego na wzór systemu ostrzeżeń ustanowionego na mocy tego rozporządzenia.

Tytuł 6: Pomoc techniczna

W tytule 6 przyznaje się Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE, aby powierzyć EUIPO kontrolę oznaczeń geograficznych państw trzecich innych niż oznaczenia geograficzne na podstawie Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, wnioskowanych do objęcia ochroną zgodnie z międzynarodowymi negocjacjami lub umowami

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE.

międzynarodowymi, oraz inne związane z tym zadania administracyjne. W tytule tym Komisja zapewnia, by można było zlecić Urzędowi zadania administracyjne związane z oznaczeniami geograficznymi w kontekście negocjacji i umów międzynarodowych, które nie mają związku z polityką handlową ani zewnętrzną.

Tytuł 7: Przepisy uzupełniające

W tytule 7 określa się uprawnienia Komisji do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia lub zmiany rozporządzenia w odniesieniu do szczegółowych przepisów dotyczących procedur i formy procesu cofania rejestracji oraz składania wniosków, o których mowa w art. 29. Obejmuje on wykaz wymogów lub innych dodatkowych elementów dokumentacji towarzyszącej, o których mowa w art. 9, określenie procedur i warunków mających zastosowanie do przygotowywania i składania unijnych wniosków o rejestrację, o których mowa w art. 17, przepisy dotyczące powierzenia EUIPO prowadzenia unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o którym mowa w art. 26, formalną treść odwołania, procedurę składania i rozpatrywania odwołań, a także formalną treść i formę decyzji Izb Odwoławczych, o których mowa w art. 30, informacje i wymogi określone w oświadczeniu własnym, o którym mowa w art. 49 i odpowiednim załączniku 1, oraz pomoc techniczną Urzędu, o której mowa w art. 62. Wskazuje się w nim również akty wykonawcze, które musi przyjąć Komisja, aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia tego rozporządzenia.

Tytuł 8: Przepisy przejściowe i końcowe

W tytule 8 ustanawia się, że przejściowa krajowa ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych powinna ustać rok od daty wejścia w życie tego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny poinformować Komisję i Urząd, które z posiadanych przez nie prawnie chronionych nazw lub nazw ugruntowanych w praktyce pragną zarejestrować i objąć ochroną na podstawie tego rozporządzenia.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów
rzemieślniczych i przemysłowych, zmieniające rozporządzenia Parlamentu
Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 oraz decyzję Rady (UE)
2019/1754**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 118 ust. 1 oraz art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) 10 listopada 2020 r. Rada przyjęła konkluzje w sprawie polityki w zakresie własności intelektualnej⁵, w których stwierdziła, że jest gotowa rozważyć możliwość wprowadzenia systemu ochrony indywidualnej produktów nierolnych w oparciu o dogłębną ocenę skutków jej potencjalnych kosztów i korzyści.
- (2) W swoim komunikacie z 25 listopada 2020 r. pt. „Pełne wykorzystanie potencjału innowacyjnego UE – Plan działania w zakresie własności intelektualnej wspierający odbudowę i odporność UE” Komisja zobowiązała się, że rozważy, na podstawie oceny skutków, czy zaproponować utworzenie unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych.
- (3) Na szczeblu unijnym od wielu lat obowiązuje ochrona oznaczeń geograficznych w odniesieniu do win, napojów spirytusowych⁶, win aromatyzowanych⁷, zgodnie z ich

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁵ Konkluzje Rady w sprawie polityki w zakresie własności intelektualnej i zmiany systemu wzorów przemysłowych w Unii, 10 listopada 2020 r.

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1).

definicjami na szczeblu unijnym, jak również produktów rolnych i środków spożywczych⁸, chronionych na szczeblu unijnym. Należy zapewnić ogólnounijną ochronę oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów nieobjętych zakresem obowiązujących przepisów, zapewniając przy tym spójność oraz dążąc do objęcia ochroną szeregu różnorodnych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, takich jak kamienie naturalne, biżuteria, materiały włókiennicze, koronki, sztucce, szkło i porcelana.

- (4) W niektórych państwach członkowskich istnieją krajowe systemy ochrony krajowych oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Systemy te różnią się pod względem ochrony, administracji i opłat, a przy tym nie zapewniają ochrony poza terytorium danego kraju. W pozostałych państwach członkowskich nie przewidziano ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do takich produktów na szczeblu krajowym. Zróznicowanie systemów ochrony istniejących w poszczególnych państwach członkowskich może powodować wzrost kosztów oraz niepewność prawa dla producentów, a także zniechęcać do inwestowania w tradycyjne rzemiosło w Unii.
- (5) Jednolita ochrona praw własności intelektualnej związanych z oznaczeniami geograficznymi na obszarze całej Unii może przyczynić się do tworzenia zachęt do wytwarzania produktów wysokiej jakości, zwiększenia dostępności takich produktów dla konsumentów oraz do tworzenia wartościowych i stabilnych miejsc pracy na obszarach wiejskich i w regionach słabiej rozwiniętych. W szczególności z uwagi na potencjał oznaczeń geograficznych w zakresie przyczyniania się do tworzenia stabilnych i wymagających wysokich kwalifikacji miejsc pracy na obszarach wiejskich i w regionach słabiej rozwiniętych producenci powinni dążyć do wytwarzania znacznej części wartości produktu objętego oznaczeniem geograficznym na określonym obszarze geograficznym.
- (6) 26 listopada 2019 r. Unia przystąpiła do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych⁹ („akt genewski”) z 2015 r., którym zarządza Światowa Organizacja Własności Intelektualnej. Akt genewski zapewnia środki umożliwiające uzyskanie ochrony oznaczeń geograficznych niezależnie od charakteru towarów, których dotyczą, w tym rękodzieł i produktów przemysłowych.
- (7) Wytwarzanie produktów powiązanych z obszarem geograficznym często wymaga wykorzystania miejscowej wiedzy specjalistycznej oraz lokalnych metod produkcji zakorzenionych w dziedzictwie kulturowym i społecznym regionu pochodzenia tych produktów. Skuteczna ochrona własności intelektualnej ma potencjał, by przyczyniać się do zwiększenia dochodowości i atrakcyjności tradycyjnych zawodów rzemieślniczych. Wprowadzenie szczególnej ochrony oznaczeń geograficznych jest uzasadnione, aby chronić i rozwijać dziedzictwo kulturowe zarówno w dziedzinie rolnictwa, jak i rzemiosła oraz przemysłu. Należy ustanowić skuteczne procedury rejestracji unijnych oznaczeń geograficznych chroniących nazwy produktów rzemieślniczych i przemysłowych, z uwzględnieniem regionalnych i lokalnych

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

⁹ Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 15.

uwarunkowań. System oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych powinien zapewnić utrzymanie i wzmacnianie tradycji związanych z produkcją i wprowadzaniem do obrotu.

- (8) Należy zatem, po pierwsze, zapewnić uczciwą konkurencję wśród producentów produktów rzemieślniczych i przemysłowych na rynku wewnętrznym; po drugie, należy zapewnić konsumentom dostęp do wiarygodnych informacji dotyczących takich produktów; po trzecie, należy chronić i rozwijać dziedzictwo kulturowe i wywodzącą się z tradycji wiedzę specjalistyczną; po czwarte, należy zapewnić skuteczną rejestrację oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych zarówno na szczeblu unijnym, jak i międzynarodowym; po piąte, należy umożliwić skuteczne egzekwowanie praw własności intelektualnej na terenie całej Unii oraz w handlu elektronicznym w ramach rynku wewnętrznego, a także zapewnić powiązanie z międzynarodowym systemem rejestracji i ochrony opartym na akcie genewskim.
- (9) W celu zapewnienia, by uwzględnione zostały wszystkie produkty rzemieślnicze i przemysłowe kwalifikujące się do objęcia ochroną za pomocą oznaczeń geograficznych (tzn. produkty mające cechy, właściwości lub reputację związane z ich miejscem produkcji lub wytworzenia), należy określić zakres niniejszego rozporządzenia zgodnie z odpowiednimi ramami międzynarodowymi, tj. ramami Światowej Organizacji Handlu. Należy zatem ustanowić zasady stosowania nomenklatury scalonej poprzez bezpośrednie odwołanie do załącznika I do rozporządzenia Rady nr 2658/87¹⁰. Podejście to zapewnia spójność z zakresem poddanego przeglądowi rozporządzenia w sprawie oznaczeń geograficznych produktów rolnych, środków spożywczych, win i napojów spirytusowych.
- (10) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w karcie. W związku z tym należy interpretować i stosować niniejsze rozporządzenie zgodnie z tymi prawami i zasadami, z uwzględnieniem prawa do ochrony danych osobowych, wolności prowadzenia działalności gospodarczej i prawa własności, tym własności intelektualnej.
- (11) Realizacja zadań powierzonych organom państw członkowskich, Komisji oraz Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (dalej zwanemu „Urzędem”) na mocy niniejszego rozporządzenia może wymagać przetwarzania danych osobowych, w szczególności w przypadku, gdy są one konieczne do identyfikacji wnioskodawców w ramach procedury zmiany lub cofnięcia rejestracji, podmiotów wnoszących sprzeciw w procedurze sprzeciwu lub beneficjentów okresu przejściowego przyznanego w celu odstąpienia od ochrony zarejestrowanej nazwy. Przetwarzanie takich danych osobowych jest zatem niezbędne w celu przeprowadzenia czynności wykonywanych w interesie publicznym. Wszelkie działania związane z przetwarzaniem danych osobowych wykonywane na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny odbywać się z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych przewidzianych w art. 7 i 8 karty; konieczne jest także, by państwa członkowskie przestrzegały rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

¹⁰ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2685/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

2016/679¹¹ oraz dyrektywy 2002/58/WE¹², a Komisja i Urząd – rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725¹³.

- (12) W stosownych przypadkach należy udostępnić informacje zawarte w jednolitym dokumencie za pośrednictwem cyfrowego paszportu produktu ustanowionego na mocy rozporządzenia ustanawiającego ramy ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów i uchylającego dyrektywę 2009/125/WE.
- (13) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość pobierania opłat rejestracyjnych, aby pokrywać swoje koszty zarządzania systemem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Państwa członkowskie powinny pobierać niższe opłaty od mikroprzedsiębiorstw oraz małych lub średnich przedsiębiorstw (MMŚP). Urząd nie powinien pobierać opłat za zarządzanie unijnym procesem składania wniosków. Urząd powinien mieć jednak możliwość pobierania opłat za rejestracje bezpośrednio. W takim przypadku należy określić wysokość opłat pobieranych przez Urząd w akcie wykonawczym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁴.
- (14) Aby kwalifikować się do ochrony w państwach członkowskich, oznaczenia geograficzne powinny być rejestrowane wyłącznie na szczeblu unijnym. Ze skutkiem od dnia złożenia wniosku o rejestrację na szczeblu unijnym państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość przyznawania na szczeblu krajowym przejściowej ochrony, która nie będzie miała wpływu na unijny rynek wewnętrzny ani na handel międzynarodowy. Ochrona przysługująca na mocy niniejszego rozporządzenia od momentu dokonania rejestracji powinna być dostępna na zasadach równości w odniesieniu do oznaczeń geograficznych państw trzecich, które spełniają stosowne kryteria oraz zostały objęte ochroną w danym kraju pochodzenia. Urząd powinien przeprowadzać odpowiednie procedury w odniesieniu do oznaczeń geograficznych pochodzących z państw trzecich.
- (15) Procedury rejestracji, zmiany specyfikacji produktu i cofnięcia rejestracji odnoszące się do oznaczeń geograficznych pochodzących z Unii przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny być prowadzone przez państwa członkowskie i Urząd. Państwa członkowskie i Urząd powinny odpowiadać za odrębne etapy procedur. Państwa członkowskie powinny odpowiadać za pierwszy etap, który polega na otrzymaniu wniosku od wnioskodawców, jego ocenie, przeprowadzeniu krajowej procedury sprzeciwu oraz, po uzyskaniu pozytywnych wyników oceny, złożeniu unijnego wniosku do Urzędu. Urząd powinien odpowiadać za rozpatrywanie wniosków na drugim etapie procedury, za przeprowadzenie ogólnoświatowej

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

¹² Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31. 7.2002, s. 37).

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

procedury sprzeciwu oraz za podejmowanie decyzji w sprawie przyznania lub odmowy ochrony w postaci oznaczenia geograficznego. Urząd powinien także przeprowadzać odpowiednie procedury w odniesieniu do oznaczeń geograficznych pochodzących z państw trzecich, bez uszczerbku dla procedury rejestracji bezpośredniej.

- (16) Aby ułatwić organom krajowym zarządzanie wnioskami o objęcie oznaczeniem geograficznym, należy umożliwić dwóm państwom członkowskim lub większej ich liczbie: (i) nawiązanie współpracy w zakresie zarządzania krajowym etapem procedur, w tym procedur rejestracji, oceny, krajowego sprzeciwu, składania wniosku unijnego do Urzędu, wprowadzania zmian w specyfikacji produktu oraz cofnięcia rejestracji oraz (ii) decydowanie, że jedno z nich zarządza tymi procedurami również w imieniu drugiego zainteresowanego państwa członkowskiego lub pozostałych zainteresowanych państw członkowskich. Wszystkie zainteresowane państwa członkowskie powinny w takich przypadkach niezwłocznie powiadomić Komisję, podając jej niezbędne informacje.
- (17) Niektóre państwa członkowskie mogą uzyskać odstępstwo od nałożonego na państwa członkowskie obowiązku wyznaczenia organu krajowego ds. oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, który będzie odpowiedzialny za procedury rejestracji, krajowego sprzeciwu, wprowadzania zmian w specyfikacji produktu oraz cofnięcia rejestracji w określonych okolicznościach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Wprowadzając to odstępstwo, które powinno przyjąć formę decyzji Komisji, uwzględniono fakt, że w niektórych państwach członkowskich nie istnieje szczególnie krajowy system zarządzania oznaczeniami geograficznymi produktów rzemieślniczych i przemysłowych, a ochrona tych oznaczeń geograficznych ma minimalne znaczenie dla miejscowych interesów. W takich okolicznościach zobowiązanie danego państwa członkowskiego do utworzenia infrastruktury, zatrudnienia niezbędnego personelu i zakupu urządzeń do zarządzania tymi oznaczeniami geograficznymi nie byłoby uzasadnione. Zapewnienie grupom producentów z tych państw członkowskich alternatywnej procedury objęcia ich produktów ochroną za pomocą oznaczenia geograficznego jest bardziej skuteczne i opłacalne. „Procedura rejestracji bezpośredniej” przynosi państwom członkowskim korzyści pod względem kosztów. Zgodnie z tym odstępstwem Urząd powinien bezpośrednio zarządzać procedurami rejestracji, wprowadzania zmian w specyfikacji produktu i cofnięcia rejestracji. W tym kontekście Urząd, jeżeli o to wniesie, powinien otrzymać skuteczną pomoc ze strony organów administracyjnych danego państwa członkowskiego polegającą na wyznaczeniu punktu kontaktowego, w szczególności w odniesieniu do aspektów związanych z rozpatrywaniem wniosku. W takich przypadkach Urząd powinien być uprawniony do pobrania opłaty rejestracyjnej ze względu na to, że procedura ta wiąże się z większym nakładem pracy dla Urzędu niż zarządzanie wnioskami unijnymi. Stosowanie „procedury rejestracji bezpośredniej” nie powinno jednak zwalniać państw członkowskich z obowiązku wyznaczenia właściwego organu do celów kontroli i egzekwowania ani podjęcia działań niezbędnych do egzekwowania praw określonych w niniejszym rozporządzeniu. Właściwy organ utrzymany lub wyznaczony do celów zarządzania oznaczeniami geograficznymi oraz właściwy organ wyznaczony do celów kontroli i egzekwowania nie muszą być tożsame, jeśli zadecyduje tak państwo członkowskie.
- (18) Komisja, po dokonaniu przeglądu informacji przekazanych przez państwo członkowskie, powinna przyjąć decyzję Komisji, w której przyznaje się państwu członkowskiemu prawo do wybrania nadzwyczajnej procedury rejestracji

bezpośredniej. Komisja powinna przy tym zachować prawo do zmiany i wycofania decyzji zezwalającej państwu członkowskiemu na wybranie „procedury rejestracji bezpośredniej”, jeżeli dane państwo członkowskie nie spełni określonych wymogów. Dzieje się tak na przykład wówczas, gdy liczba wniosków bezpośrednich przedłożonych przez wnioskodawców z danego państwa członkowskiego przez określony czas w sposób powtarzalny przekracza liczbę oszacowaną pierwotnie przez to państwo członkowskie.

- (19) Celem zapewnienia spójnego procesu decyzyjnego w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną i sądowych środków zaskarżenia w tym zakresie, wniesionych w postępowaniu krajowym, Urząd powinien zostać poinformowany w sposób prawidłowy i we właściwym czasie w przypadku wszczęcia postępowań przed sądami krajowymi lub innymi organami w sprawie wniosku o rejestrację przekazanego przez państwo członkowskie Urzędowi oraz o ich ostatecznym rozstrzygnięciu. Z tego samego powodu gdy państwo członkowskie uważa, że decyzja krajowa stanowiąca podstawę wniosku o objęcie ochroną zostanie prawdopodobnie unieważniona wskutek krajowego postępowania sądowego, powinno poinformować Urząd o takiej ocenie. Jeżeli państwo członkowskie wnosi o zawieszenie rozpatrywania wniosku na szczeblu unijnym, Urząd powinien być zwolniony z obowiązku dochowania określonego tam terminu rozpatrzenia wniosku. Aby ochronić wnioskodawcę przed uciążliwymi działaniami prawnymi oraz zachować prawo wnioskodawcy do ochrony nazwy w rozsądnym terminie, zwolnienie należy ograniczyć do przypadków, w których wniosek o rejestrację został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nieprawomocnego orzeczenia sądowego, lub w których zdaniem państwa członkowskiego skarga mająca na celu zakwestionowanie ważności wniosku opiera się na uzasadnionych podstawach.
- (20) Aby umożliwić podmiotom gospodarczym, na których interesy wpływa rejestracja nazwy, kontynuowanie korzystania z tej nazwy przez ograniczony okres czasu, z naruszeniem systemu ochrony, należy udzielić specjalnych odstępstw na potrzeby korzystania z nazw w formie okresów przejściowych. Takie okresy można również dopuścić, aby pokonać okresowe trudności i osiągnąć długoterminowy cel, jakim jest zagwarantowanie przestrzegania specyfikacji produktu przez wszystkich producentów. Nie naruszając przepisów regulujących konflikty między oznaczeniami geograficznymi a znakami towarowymi, nazwy, które w innym wypadku naruszałyby ochronę oznaczenia geograficznego, mogą pozostać w użyciu na określonych warunkach i w okresie przejściowym.
- (21) Komisja powinna mieć prawo do przejęcia od Urzędu uprawnień do podejmowania decyzji w sprawie poszczególnych wniosków o rejestrację, zmian w specyfikacji produktu lub cofnięcia rejestracji. Urząd powinien pozostać odpowiedzialny za badanie akt, procedurę sprzeciwu, a w razie potrzeby – ze względów technicznych – powinien przedłożyć Komisji wniosek w sprawie aktu wykonawczego. Każde państwo członkowskie lub Urząd może zwrócić się do Komisji o skorzystanie z tej prerogatywy. Komisja może to również uczynić z własnej inicjatywy.
- (22) Aby zapewnić przejrzystość i jednolitość we wszystkich państwach członkowskich, konieczne jest ustanowienie i prowadzenie elektronicznego unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Rejestr powinien stanowić publicznie dostępną elektroniczną bazę danych przechowywaną w systemie informatycznym. Urząd powinien opracować, prowadzić i utrzymywać unijny rejestr oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, a także zapewnić personel do jego prowadzenia.

- (23) Unia negocjuje ze swoimi partnerami handlowymi umowy międzynarodowe, w tym umowy dotyczące ochrony oznaczeń geograficznych. Ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w całej Unii może również wynikać z tych umów, niezależnie od rejestracji międzynarodowej przewidzianej w Akcie genewskim Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych lub systemu składania wniosków i rejestracji ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu. Aby ułatwić informowanie opinii publicznej o oznaczeniach geograficznych chronionych w Unii na mocy rejestracji międzynarodowych przewidzianych w akcie genewskim albo na mocy umów międzynarodowych z partnerami handlowymi Unii, a w szczególności aby zapewnić ochronę oznaczeń geograficznych i kontrolę nad sposobem ich wykorzystania, oznaczenia te powinny być wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
- (24) Z punktu widzenia optymalnego funkcjonowania rynku wewnętrznego ważne jest, aby producenci i inne zainteresowane podmioty gospodarcze, organy i konsumenci mogli w szybki i łatwy sposób uzyskać dostęp do odpowiednich informacji dotyczących zarejestrowanego chronionego oznaczenia geograficznego.
- (25) Konieczne jest zapewnienie ochrony prawnej stronom, których dotyczą decyzje Urzędu. W tym celu należy opracować przepis umożliwiający odwoływanie się do organu odwoławczego Urzędu od decyzji Urzędu podjętych w toku postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego rozporządzenia. W sprawie odwołania powinna rozstrzygać izba odwoławcza Urzędu. Orzeczenia izb odwoławczych powinny z kolei być zaskarżalne do Sądu, który ma właściwość w zakresie unieważniania lub zmiany zaskarżonej decyzji.
- (26) Urząd powinien ustanowić system informowania i ostrzeżeń przed nadużyciami związanymi z wykorzystywaniem rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych w systemie nazw domen. W ramach tego systemu należy z jednej strony informować wnioskodawców o dostępności oznaczenia geograficznego jako nazwy domeny, a z drugiej strony dostarczać im informacji w przypadku rejestracji nazwy domeny, która koliduje z ich oznaczeniem geograficznym. Otrzymywanie takich ostrzeżeń umożliwiłoby producentom szybsze i skuteczniejsze podejmowanie odpowiednich działań. Rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu ustanowione w Unii powinny dostarczać Urzędowi wszelkich informacji i danych znajdujących się w ich posiadaniu, niezbędnych do funkcjonowania systemu jako zadania wykonywanego w interesie publicznym, a mianowicie informacji na temat dostępności oznaczenia geograficznego jako nazwy domeny oraz, jeśli chodzi o ostrzeżenia, szczegółowych danych dotyczących kolidujących nazw domen, dat złożenia wniosku i rejestracji. Informacje i dane należy dostarczać w formacie nadającym się do odczytu maszynowego. Udostępnienie Urzędowi informacji i danych jest proporcjonalne, ponieważ służy uzasadnionemu celowi, jakim jest zapewnienie lepszej ochrony i egzekwowania oznaczeń geograficznych jako własności intelektualnej w środowisku internetowym. Jest to tym bardziej istotne, że w odniesieniu do ostrzeżeń transfer danych rejestracyjnych nazw domen jest wyraźnie ograniczony do tych nazw domen, które są identyczne lub podobne, a zatem potencjalnie mogą naruszać dane oznaczenie geograficzne.
- (27) Konieczne jest powołanie Komitetu Doradczego składającego się z grupy ekspertów, do której należą przedstawiciele państw członkowskich i Komisji. Celem Komitetu Doradczego jest zapewnienie niezbędnej wiedzy lokalnej i wiedzy eksperckiej w zakresie określonych produktów oraz wiedzy na temat lokalnych uwarunkowań,

które mogą mieć wpływ na wynik procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Aby wesprzeć Urząd w ocenie poszczególnych wniosków na każdym etapie rozpatrywania wniosku, sprzeciwu, odwołania lub innych procedur szczególną wiedzą techniczną, Wydział Oznaczeń Geograficznych lub Izby Odwoławczej, z urzędu lub na wniosek Komisji, powinny mieć możliwość skonsultowania się z Komitetem Doradczym. Ponadto konsultacje powinny, w razie potrzeby, obejmować ogólną opinię na temat oceny kryteriów jakości, ustalania reputacji i renomy, określania rodzajowego charakteru nazwy oraz oceny uczciwej konkurencji w transakcjach handlowych i ryzyka wprowadzenia konsumentów w błąd. Opinia Komitetu Doradczego nie powinna być wiążąca. Procedurę powoływania ekspertów oraz zasady działania Komitetu Doradczego należy określić w regulaminie Komitetu Doradczego zatwierdzonym przez zarząd.

- (28) Należy przyznać ochronę nazwom wpisanym do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, tak aby zapewnić uczciwe korzystanie z tych nazw i zapobiec praktykom, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów. W celu wzmocnienia ochrony oznaczeń geograficznych i skuteczniejszego przeciwdziałania fałszerstwom ochrona oznaczeń geograficznych powinna mieć zastosowanie również do nazw domeny w internecie. Jeżeli chodzi o ochronę oznaczeń geograficznych, ważne jest również, aby należycie uwzględniać Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, w szczególności jego art. 22 i 23, oraz Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu, w tym jego art. V dotyczący wolności tranzytu, które zatwierdzono decyzją Rady 94/800/WE¹⁵. W takich ramach prawnych, w celu lepszej ochrony oznaczeń geograficznych i skuteczniejszego zwalczania procederu podrabiania towarów, taka ochrona powinna mieć również zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do obrotu oraz objętych specjalnymi procedurami celnymi, takimi jak procedury dotyczące tranzytu, składowania, szczególnego wykorzystania lub przetwarzania.
- (29) Wymagana jest jasność w kwestii korzystania z oznaczenia geograficznego w nazwie handlowej wytworzonego produktu, którego produkt objęty oznaczeniem geograficznym jest częścią lub elementem. Należy zapewnić, aby stosowanie było zgodne z uczciwymi praktykami handlowymi i nie prowadziło do osłabiania lub umniejszania renomy produktu objętego tym oznaczeniem geograficznym ani nie działało na szkodę tej renomy. Aby umożliwić takie stosowanie, należy uzyskać zgodę grupy producentów lub indywidualnego producenta danego produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
- (30) Terminy rodzajowe podobne do nazwy lub określenia chronionych oznaczeniem geograficznym – albo stanowiące ich część – powinny zachować swój status nazwy rodzajowej.
- (31) Ochronę oznaczeń geograficznych należy zrównoważyć z ochroną nazw homonimicznych zarejestrowanych jako oznaczenia geograficzne oraz powszechnie

¹⁵ Decyzja Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

znanych znaków towarowych, w szczególności w świetle jednego z praw podstawowych, jakim jest prawo własności określone w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego.

- (32) Grupy producentów odgrywają kluczową rolę w procesie składania wniosku o rejestrację oznaczeń geograficznych, a także w zmianach specyfikacji i wnioskach o cofnięcie rejestracji. Powinny one dysponować niezbędnymi środkami umożliwiającymi lepszą identyfikację oraz lepsze spieniężanie szczególnych właściwości ich produktów. Należy zatem wyraźnie określić rolę grup producentów.
- (33) Należy wyjaśnić związek między nazwami domen internetowych a oznaczeniami geograficznymi, a ściślej mówiąc zakres stosowania działań naprawczych, uznawanie oznaczeń geograficznych w ramach rozstrzygania sporów oraz uczciwe korzystanie z nazw domeny. Osoby mające uzasadniony interes w odniesieniu do zarejestrowanego oznaczenia geograficznego powinny być uprawnione do ubiegania się o wycofanie lub przeniesienie nazwy domeny, jeżeli kolidująca nazwa domeny została zarejestrowana przez jej posiadacza bez tytułu prawnego do tego oznaczenia geograficznego lub bez uzasadnionego interesu w odniesieniu do tego oznaczenia lub jeżeli została zarejestrowana lub jest używana w złej wierze, a jej stosowanie narusza ochronę oznaczenia geograficznego. Alternatywne metody rozwiązywania sporów nie powinny ograniczać możliwości wnoszenia spraw dotyczących nazwy domeny do sądu krajowego.
- (34) Związek między znakami towarowymi a oznaczeniami geograficznymi należy również wyjaśnić w odniesieniu do kryteriów dotyczących odrzucania zgłoszeń znaków towarowych, unieważniania znaków towarowych oraz współistnienia znaków towarowych i oznaczeń geograficznych.
- (35) Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że dany produkt spełnia warunki odpowiedniej specyfikacji produktu lub odpowiedniego jednolitego dokumentu lub jego odpowiednika, tj. pełnego streszczenia specyfikacji produktu. System ustanowiony przez państwa członkowskie powinien również gwarantować, by producenci przestrzegający przepisów podlegali kontroli zgodności ze specyfikacją produktu.
- (36) Ponieważ po raz pierwszy wdrażany jest ogólnounijny system ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, ważne jest, aby zwiększyć świadomość konsumentów, producentów, zwłaszcza MMŚP, oraz organów publicznych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym na temat tej inicjatywy.
- (37) Symbole, oznaczenia i skróty oznaczające zarejestrowane oznaczenie geograficzne oraz związane z nimi prawa należące do kompetencji Unii powinny być chronione zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich, aby zagwarantować, że stosowane są w odniesieniu do autentycznych produktów, a konsumenci nie są wprowadzani w błąd co do właściwości tych produktów.
- (38) Należy zalecić stosowanie unijnych symboli i oznaczeń na opakowaniu produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym, tak aby – z jednej strony – przybliżyć konsumentom tę kategorię produktów i związane z nimi gwarancje oraz – z drugiej strony – umożliwić zwiększenie rozpoznawalności tych produktów na rynku, ułatwiając w ten sposób kontrole. Korzystanie z tego rodzaju

symboli lub oznaczeń powinno pozostać dobrowolne w przypadku oznaczeń geograficznych państw trzecich.

- (39) W celu zapewnienia konsumentom przejrzystości oraz zapewnienia maksymalnej spójności ze zmienionym rozporządzeniem w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych, środków spożywczych, win i napojów spirytusowych symbol unijny stosowany na opakowaniach produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym powinien być identyczny z symbolem stosowanym na opakowaniach produktów rolnych i środków spożywczych, win i napojów spirytusowych objętych oznaczeniem geograficznym ustanowionym na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 664/2014¹⁶.
- (40) Wartość dodana oznaczeń geograficznych opiera się na zaufaniu konsumentów. Takie zaufanie może być uzasadnione wyłącznie wówczas, gdy rejestracji oznaczeń geograficznych towarzyszy skuteczna weryfikacja i kontrola, w tym dochowanie należytej staranności przez producenta.
- (41) W celu zagwarantowania konsumentom szczególnych właściwości produktów rzemieślniczych i przemysłowych chronionych oznaczeniami geograficznymi producentów należy objąć systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu przed wprowadzeniem produktu do obrotu. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustanowienia systemu weryfikacji przez osobę trzecią, prowadzonego przez właściwe organy oraz jednostki certyfikujące produkty, którym organy te przekazują określone zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych, lub systemu weryfikacji opartego na oświadczeniu własnym producenta. Oświadczenie własne należy przedłożyć właściwym organom w celu zapewnienia zgodności ze specyfikacją produktu.
- (42) Aby zagwarantować zgodność ze specyfikacją produktu po wprowadzeniu produktu do obrotu, właściwe organy powinny przeprowadzać kontrole urzędowe na rynku w oparciu o analizę ryzyka i z odpowiednią częstotliwością, uwzględniając prawdopodobieństwo wystąpienia niezgodności, w tym oszukańczych lub wprowadzających w błąd praktyk.
- (43) Egzekwowanie oznaczeń geograficznych na rynku jest istotne z punktu widzenia przeciwdziałania oszukańczym i wprowadzającym w błąd praktykom, gwarantując jednocześnie, że producenci produktów objętych oznaczeniem geograficznym uzyskują odpowiednie wynagrodzenie za wartość dodaną związaną z ich produktami objętymi oznaczeniem geograficznym oraz że osoby nielegalnie korzystające z takich oznaczeń geograficznych nie mogą sprzedawać swoich produktów. W związku z tym, oprócz kontroli dotyczących producentów, państwa członkowskie powinny również podjąć odpowiednie kroki administracyjne i sądowe, aby zapobiec stosowaniu lub powstrzymać stosowanie nazw produktów lub usług naruszających chronione oznaczenia geograficzne, jeżeli takie produkty są produkowane lub wprowadzane do obrotu bądź jeżeli takie usługi są wprowadzane do obrotu na ich terytorium. Do celów egzekwowania oznaczeń geograficznych dostępne są środki, procedury i środki

¹⁶ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz w odniesieniu do niektórych zasad dotyczących pochodzenia paszy i surowców, niektórych przepisów proceduralnych i niektórych dodatkowych przepisów przejściowych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 17).

naprawcze określone w dyrektywie 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁷, ponieważ stosuje się je do wszelkich naruszeń praw własności intelektualnej.

- (44) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość umożliwienia producentom wywiązywania się z obowiązku dochowania należytej staranności poprzez składanie właściwym organom co trzy lata oświadczenia własnego, w którym wykazują, że stale spełniają wymogi. Producenci powinni być zobowiązani do niezwłocznego odnowienia oświadczenia własnego w przypadku zmiany specyfikacji produktu lub zmiany mającej wpływ na dany produkt. Stosowanie oświadczenia własnego nie powinno uniemożliwiać producentom uzyskania pełnego lub częściowego certyfikatu zgodności od uprawnionych osób trzecich. Certyfikacja ze strony osoby trzeciej powinna móc uzupełnić oświadczenie własne, ale nie zastępować go.
- (45) Oświadczenie własne powinno dostarczyć właściwym organom wszystkich niezbędnych informacji na temat produktu i jego zgodności ze specyfikacją produktu. Aby zapewnić zawieranie w oświadczeniu własnym wyczerpujących informacji, w załączniku należy określić zharmonizowaną strukturę takich oświadczeń. Istotne znaczenie ma zapewnienie, aby oświadczenia własne były wypełniane zgodnie z prawdą i dokładnie. W związku z tym producent powinien ponosić pełną odpowiedzialność za informacje podane w oświadczeniu własnym i powinien być w stanie przedstawić niezbędne dowody umożliwiające weryfikację tych informacji.
- (46) W przypadku stosowania procedury certyfikacji na podstawie oświadczenia własnego właściwe organy powinny przeprowadzać kontrole wrywkowe.
- (47) W przypadku niezgodności ze specyfikacją produktu właściwe organy powinny przyjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby zainteresowani producenci naprawili sytuację i zapobiegali dalszym niezgodnościom. Ponadto państwa członkowskie powinny przewidzieć szereg skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar mających na celu zniechęcenie producentów do dopuszczania się ewentualnych oszukańczych zachowań.
- (48) W celu przeprowadzenia kontroli urzędowych opłaty lub należności z tytułu przeprowadzenia kontroli i weryfikacji powinny pokrywać koszty poniesione przez właściwe organy, w tym koszty ogólne, ale nie powinny przekraczać tych kosztów. Koszty ogólne mogą obejmować koszty organizacyjne i koszty wsparcia niezbędne do planowania i przeprowadzania kontroli urzędowych. Koszty takie należy obliczać na podstawie każdej konkretnej kontroli urzędowej lub na podstawie wszystkich kontroli urzędowych przeprowadzonych w określonym czasie. W przypadku gdy opłaty lub należności nalicza się na podstawie rzeczywistych kosztów poszczególnych kontroli urzędowych, producenci przestrzegający przepisów powinni ponosić ogólne opłaty niższe niż producenci nieprzestrzegający przepisów, ponieważ tacy producenci powinni być poddawani rzadszym kontrolom urzędowym. Aby promować zachowywanie zgodności z prawodawstwem Unii przez wszystkich producentów niezależnie od metody (opartej na faktycznych kosztach lub na stawce ryczałtowej) obranej przez poszczególne państwa członkowskie do obliczania opłat lub należności, w przypadku ich obliczania na podstawie ogólnych kosztów poniesionych przez właściwe organy w określonym czasie oraz nakładania ich na wszystkich producentów niezależnie od tego, czy podlegają oni kontroli urzędowej w okresie referencyjnym, te opłaty i należności należy obliczać w sposób nagradzający producentów ze stałą

¹⁷ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej.

pozytywną historią zgodności. Za złożenie oświadczenia własnego i jego rozpatrzenie nie należy pobierać żadnych opłat.

- (49) Aby właściwe organy wyznaczone do prowadzenia weryfikacji zgodności ze specyfikacją produktu dawały gwarancję bezstronności i skuteczności, powinny one spełniać szereg kryteriów operacyjnych. Aby ułatwić przeprowadzanie kontroli i zwiększyć skuteczność systemu, właściwe organy powinny mieć możliwość przekazania uprawnień do przeprowadzania określonych zadań kontrolnych osobie prawnej, która poświadcza, że produkty objęte oznaczeniami geograficznymi są zgodne ze specyfikacją produktu („jednostka certyfikująca produkty”). Należy również przewidzieć możliwość przekazania takich uprawnień osobom fizycznym.
- (50) Państwa członkowskie i Urząd powinny udostępniać informacje dotyczące właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty celem zapewnienia przejrzystości oraz umożliwienia zainteresowanym stronom skontaktowania się z nimi.
- (51) W zakresie akredytacji jednostek certyfikujących produkty należy wykorzystać normy europejskie opracowane przez Europejski Komitet Normalizacyjny oraz normy międzynarodowe opracowane przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną, a organy te powinny stosować wspomniane normy w swoich działaniach. Akredytacja tych jednostek powinna być dokonywana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008¹⁸. Osoby fizyczne powinny dysponować wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą wymaganymi do wykonywania przekazanych im zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych; posiadać odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie oraz działać w sposób bezstronny i być wolne od wszelkiego konfliktu interesów w zakresie wykonywania przekazanych im zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych. Jednostki certyfikujące produkty, których siedziba znajduje się poza Unią, powinny wykazać swoją zgodność z normami unijnymi lub uznanymi na szczeblu międzynarodowymi normami na podstawie certyfikatu wydanego przez jednostkę będącą sygnatariuszem wielostronnej umowy o uznawaniu pod auspicjami Międzynarodowego Forum Akredytacyjnego.
- (52) W celu wzmocnienia ochrony oznaczeń geograficznych i skuteczniejszego przeciwdziałania fałszerstwom ochrona oznaczeń geograficznych powinna mieć zastosowanie zarówno do środowiska internetowego, jak i pozainternetowego, w tym do nazw domeny w internecie. Usługi pośrednie, w szczególności platformy internetowe, zaczęły być coraz powszechniej wykorzystywane do sprzedaży produktów, w tym tych objętych oznaczeniami geograficznymi, a w niektórych przypadkach platformy internetowe mogą stanowić przestrzeń o istotnym znaczeniu dla przeciwdziałania fałszerstwom. W związku z tym informacje związane z reklamą, promocją i sprzedażą towarów, które naruszają ochronę oznaczeń geograficznych przewidzianą w art. 35, należy uznać za treści nielegalne w rozumieniu art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr xxxx/2022¹⁹ oraz należy objąć je zobowiązaniami i środkami przewidzianymi w tym rozporządzeniu.

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE.

- (53) Zważywszy że produkt objęty oznaczeniem geograficznym wyprodukowany w jednym państwie członkowskim może być sprzedawany w innym państwie członkowskim, należy zagwarantować pomoc administracyjną między państwami członkowskimi celem umożliwienia prowadzenia skutecznych kontroli, a także uregulować praktyczny zakres tej pomocy.
- (54) Dla optymalnego funkcjonowania rynku wewnętrznego ważne jest, aby producenci mogli szybko i łatwo wykazać w kilku kontekstach, że są upoważnieni do stosowania chronionej nazwy, np. podczas kontroli przeprowadzanych przez służby celne, inspekcje rynku lub na żądanie podmiotów prowadzących działalność handlową. W tym celu należy udostępnić producentowi oficjalny certyfikat lub inny dokument potwierdzający prawo do produkowania produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
- (55) Działania Unii po jej przystąpieniu do aktu genewskiego są regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753²⁰. Niektóre przepisy tego rozporządzenia należy zmienić, aby zapewnić spójność z wprowadzeniem ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na szczeblu unijnym, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W tym kontekście Urząd powinien odgrywać rolę właściwego organu Unii w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w rozumieniu aktu genewskiego. Przepisy rozporządzenia (UE) 2019/1753 mające zastosowanie do oznaczeń geograficznych nieobjętych zakresem rozporządzeń w sprawie unijnych systemów ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych należy dostosować do niniejszego rozporządzenia.
- (56) Należy zmienić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001²¹. W art. 151 tego rozporządzenia określono zadania Urzędu. Do art. 151 tego rozporządzenia należy dodać zarządzanie oznaczeniami geograficznymi oraz ich propagowanie, w szczególności zadania powierzone Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia. Ponadto, aby zapewnić spójność z niniejszym rozporządzeniem, do wspomnianego rozporządzenia należy również wprowadzić przepis dotyczący ustanowienia systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen w odniesieniu do unijnych znaków towarowych.
- (57) Do celów wykonywania zadań powierzonych Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia językami Urzędu powinny być wszystkie języki urzędowe Unii. Urząd może przyjmować zweryfikowane tłumaczenia na jeden z języków urzędowych Unii dokumentów oraz informacji dotyczących wniosków o rejestrację, zmian w specyfikacji produktu i procedur cofnięcia rejestracji, przedłożone przez państwa trzecie. Urząd może, w razie potrzeby, korzystać ze zweryfikowanych tłumaczeń maszynowych.
- (58) System cyfrowy powinien obejmować dział obsługi klienta i dział realizacji zleceń oraz umożliwiać sprawne połączenie, interfejs i integrację z systemami informatycznymi organów krajowych, unijnym rejestrem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz systemem informatycznym Światowej Organizacji Własności Intelektualnej służącym ochronie na mocy aktu

²⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 1).

²¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).

genewskiego porozumienia lizbońskiego. Unijny rejestr oznaczeń geograficznych opracowany przez Urząd w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych powinien mieć wygląd podobny do rejestru oznaczeń geograficznych win, środków spożywczych i produktów rolnych i posiadać co najmniej funkcje, którymi dysponuje ten rejestr.

- (59) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: (i) ustanawiania przepisów ograniczających zakres informacji zawartych w specyfikacjach produktu, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia przesadnie dużych objętościowo wniosków o rejestrację; (ii) ustanawiania przepisów dotyczących formy specyfikacji produktu; (iii) określania formatu i przedstawiania odpowiedniego jednolitego dokumentu za pośrednictwem internetu; (iv) określania formatu i przedstawiania dokumentacji towarzyszącej za pośrednictwem internetu; (v) ustalania wysokości opłat i sposobów ich uiszczania; (vi) określania dodatkowych informacji dotyczących kryteriów składania wniosków bezpośrednich oraz procedur przygotowywania i składania wniosków bezpośrednich; (vii) określania procedur i kryteriów przygotowywania i składania wniosków oraz ich formy i przedstawiania, aby uprościć proces składania wniosków, w tym wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju; (viii) ustanawiania niezbędnych przepisów dotyczących przedstawiania oficjalnych uwag przez organy krajowe i osoby mające uzasadniony interes, aby ułatwić oficjalne składanie uwag i usprawnić zarządzanie procedurą sprzeciwu; (ix) określania formatu i przedstawiania sprzeciwu oraz procedury wnoszenia uwag za pośrednictwem internetu; (x) określania przepisów dotyczących ochrony oznaczenia geograficznego; (xi) podejmowania decyzji w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych odnoszących się do produktów państw trzecich chronionych w Unii na mocy umowy międzynarodowej, w której Unia jest umawiającą się stroną; (xii) określania treści i prezentacji unijnego rejestru oznaczeń geograficznych; (xiii) określania formatu i przedstawiania wyciągów z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych za pośrednictwem internetu; (xiv) ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur, formy i przedstawiania wniosku o zmianę na poziomie Unii oraz dotyczących procedur, formy i zgłaszania Urzędowi zmiany standardowej; (xv) ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur i formy procesu cofnięcia rejestracji oraz przedstawiania wniosków; (xvi) określania parametrów technicznych symboli i oznaczeń unijnych oraz zasad ich umieszczania na produktach wprowadzanych do obrotu jako zarejestrowane oznaczenia geograficzne, włącznie z zasadami dotyczącymi właściwych wersji językowych, które należy stosować; (xvii) określania charakteru i rodzaju wymienianych informacji oraz metod wymiany informacji w ramach wzajemnej pomocy. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²².
- (60) W celu zmiany lub uzupełnienia niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wykazu wymogów lub innych dodatkowych elementów dokumentacji towarzyszącej, określania procedur i warunków mających zastosowanie do przygotowywania i składania unijnych wniosków o rejestrację, przepisów dotyczących powierzenia

Urzędowi prowadzenia unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych; formalnej treści odwołania, procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania, a także formalnej treści i formy decyzji Izby Odwoławczej; informacji i wymogów dotyczących oświadczenia własnego oraz pomocy technicznej Urzędu. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa²³. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (61) Obecna ochrona oznaczeń geograficznych na poziomie krajowym opiera się na różnych podejściach regulacyjnych. Istnienie dwóch równoległych systemów na poziomie unijnym i krajowym może nieść ze sobą ryzyko dezorientacji konsumentów i producentów. Zastąpienie systemów indywidualnej krajowej ochrony oznaczeń geograficznych ogólnounijnymi ramami regulacyjnymi zagwarantuje pewność prawa, zmniejszy obciążenie administracyjne organów krajowych, zapewni uczciwą konkurencję między producentami produktów objętych tymi oznaczeniami, a także zapewni przewidywalne i stosunkowo niskie koszty oraz zwiększy wiarygodność produktów w oczach konsumentów. W związku z tym indywidualna krajowa ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych ustanie po upływie roku od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W przypadku krajowych oznaczeń geograficznych wskazanych przez zainteresowane państwa członkowskie ochronę można przedłużyć do czasu zakończenia procesu rejestracji. Niektóre państwa członkowskie, które są stronami Porozumienia lizbońskiego o ochronie nazw pochodzenia i ich międzynarodowej rejestracji, zarejestrowały na podstawie tego porozumienia oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz chronione oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych pochodzących z państw trzecich. Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) 2019/1753, tak aby umożliwić nieprzerwaną ochronę wspomnianych oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
- (62) Ponieważ potrzebny jest czas na zapewnienie ram w zakresie właściwego funkcjonowania niniejszego rozporządzenia w celu stworzenia unijnego i międzynarodowego systemu rejestracji (w tym systemu informatycznego, utworzenia unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych i zarządzania nim, unijnego systemu ostrzeżeń zapobiegającego nadużyciom związanym z wykorzystywaniem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w internecie itp.), niniejsze rozporządzenie powinno zacząć obowiązywać po upływie [XX] miesięcy od daty jego wejścia w życie.
- (63) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu [...],

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

²³ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące:

- a) rejestracji, ochrony, kontroli i egzekwowania niektórych nazw identyfikujących produkty rzemieślnicze i przemysłowe o określonej jakości, renomie lub innych cechach charakterystycznych związanych z ich pochodzeniem geograficznym oraz
- b) oznaczeń geograficznych wpisanych do międzynarodowego rejestru utworzonego w ramach międzynarodowego systemu rejestracji i ochrony opartego na Akcie genewskim Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, którym zarządza Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów rzemieślniczych i przemysłowych wymienionych w nomenklaturze scalonej określonej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87²⁴.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do napojów spirytusowych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787²⁵, win, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013²⁶, ani do produktów rolnych i środków spożywczych chronionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012²⁷.
3. Rejestracje i ochrona oznaczeń geograficznych pozostają bez uszczerbku dla obowiązku producentów zapewnienia zgodności z innymi przepisami Unii, w szczególności z przepisami dotyczącymi wprowadzania produktów do obrotu, a zwłaszcza wymogami w zakresie etykietowania produktów oraz bezpieczeństwa produktów, ochrony konsumentów i nadzoru rynku.

²⁴ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2685/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

²⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 30 z 17.5.2019, s. 1).

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

4. System oznaczeń geograficznych ustanowiony w niniejszym rozporządzeniu stosuje się niezależnie od dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535²⁸.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „produkty rzemieślnicze” oznaczają produkty wytworzone całkowicie ręcznie albo przy użyciu narzędzi ręcznych lub środków mechanicznych, jeżeli bezpośredni wkład pracy ręcznej jest najważniejszym elementem produktu końcowego;
- b) „produkty przemysłowe” oznaczają produkty wytwarzane w sposób znormalizowany, zazwyczaj na skalę masową i przy użyciu maszyn;
- c) „nomenklatura scalona” oznacza nomenklaturę scaloną ustanowioną w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87;
- d) „grupa producentów” oznacza dowolne stowarzyszenie, niezależnie od jego formy prawnej, skupiające głównie producentów lub przetwórców, których działalność związana jest z tym samym produktem;
- e) „etap produkcji” oznacza dowolny etap produkcji, przetwarzania lub przygotowania do momentu, w którym produkt osiąga formę umożliwiającą wprowadzenie go do obrotu na rynku wewnętrznym;
- f) „tradycyjny” i „tradycja” powiązane z produktem pochodzącym z obszaru geograficznego oznaczają udokumentowane historycznie użycie przez producentów w danej społeczności przez okres umożliwiający przekazanie między pokoleniami;
- g) „producent” oznacza wskazany w specyfikacji produktu podmiot gospodarczy zaangażowany w dowolny etap produkcji, w tym przetwórstwo, produktu, którego nazwa jest chroniona oznaczeniem geograficznym;
- h) „terminy rodzajowe” oznaczają:
 - (i) nazwy produktów, które – mimo, iż dotyczą miejsca, regionu lub kraju, w którym produkt został pierwotnie wytworzony lub wprowadzony do obrotu – stały się nazwami zwyczajowymi danego produktu w Unii; lub
 - (ii) powszechny termin opisujący rodzaj produktu, cechy produktu lub inne terminy, które nie odnoszą się do konkretnego produktu;
- i) „jednostka certyfikująca produkty” oznacza osobę prawną, która poświadcza, że produkty objęte oznaczeniami geograficznymi są zgodne ze specyfikacją produktu, niezależnie od tego, czy wykonuje delegowane jej zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych, czy też inne zadania, do których została upoważniona;
- j) „oświadczenie własne” oznacza dokument, w którym producent lub upoważniony przedstawiciel oświadcza, na swoją wyłączną odpowiedzialność, że dany produkt jest zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu oraz że przeprowadzono wszystkie niezbędne kontrole i weryfikacje w celu właściwego określenia zgodności, aby

²⁸ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

wykazać właściwym organom państw członkowskich, że oznaczenie geograficzne jest stosowane zgodnie z prawem;

- k) „zawiadomienie zawierające uwagi” oznacza przedłożoną w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („Urząd”) uwagę na piśmie wskazującą na nieścisłości we wniosku bez uruchamiania procedury sprzeciwu.

Artykuł 4

Ochrona danych

1. Komisję i Urząd uznaje się za administratorów w rozumieniu art. 3 pkt 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725²⁹ w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w procedurze, w odniesieniu do której jest ona właściwa zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów w rozumieniu art. 4 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679³⁰ w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w procedurach, w odniesieniu do których są właściwe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 5

Wymogi dotyczące oznaczenia geograficznego

Aby nazwa produktu rzemieślniczego i przemysłowego mogła zostać objęta ochroną w formie „oznaczenia geograficznego”, produkt ten musi spełniać następujące wymogi:

- a) pochodzić z określonego miejsca, regionu lub państwa;
- b) jego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna musi w głównej mierze być wynikiem tego pochodzenia geograficznego; oraz
- c) przynajmniej jeden etap produkcji produktu musi odbywać się na określonym obszarze geograficznym.

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

³⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

TYTUŁ II

REJESTRACJA OZNACZEŃ GEOGRAFICZNYCH

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Artykuł 6

Wnioskodawca

1. Wnioski o rejestrację oznaczeń geograficznych przedkłada wyłącznie grupa producentów produktu („grupa producentów składająca wniosek”), którego nazwa ma zostać zarejestrowana. Regionalne lub lokalne podmioty publiczne mogą pomagać w przygotowaniu wniosku i w powiązanej procedurze.
2. Do celów niniejszego tytułu organ wyznaczony przez państwo członkowskie można uznać za grupę producentów składającą wniosek, jeżeli utworzenie grupy przez zainteresowanych producentów nie jest wykonalne z powodu ich liczby, położenia geograficznego lub cech organizacyjnych. W przypadku wyboru takiego sposobu reprezentacji, należy uzasadnić ten wybór we wniosku, o którym mowa w art. 11 ust. 3.
3. Do celów niniejszego tytułu pojedynczego producenta można uznać za grupę producentów składającą wniosek, jeżeli spełnione są oba następujące warunki:
 - a) dana osoba jest jedynym producentem, który chce złożyć wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego;
 - b) dany obszar geograficzny zdefiniowano na podstawie cech naturalnych, bez odniesienia do granic własności i cechy te znacznie różnią się od cech obszarów sąsiadujących lub cechy danego produktu różnią się od cech produktów produkowanych na sąsiednich obszarach.
4. W przypadku oznaczenia geograficznego odnoszącego się do transgranicznego obszaru geograficznego, grupy producentów z różnych państw członkowskich mogą złożyć wspólny wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego w dowolnym państwie członkowskim. Jeżeli transgraniczny obszar geograficzny dotyczy państwa członkowskiego i państwa trzeciego, mogą one złożyć wspólny wniosek o rejestrację do organu krajowego danego państwa członkowskiego. Jeżeli transgraniczny obszar geograficzny dotyczy szeregu państw trzecich, szereg grup producentów może złożyć wspólny wniosek do Urzędu.

Artykuł 7

Specyfikacja produktu

1. Produkty rzemieślnicze i przemysłowe, których nazwy są zarejestrowane jako oznaczenia geograficzne, muszą być zgodne ze specyfikacją produktu, która zawiera co najmniej:
 - a) nazwę objętą ochroną jako oznaczenie geograficzne, która może być albo nazwą geograficzną miejsca produkcji określonego produktu, albo nazwą stosowaną w handlu lub w języku potocznym do opisu konkretnego produktu na określonym obszarze geograficznym;

- b) opis produktu, w tym – w stosownych przypadkach – surowców;
 - c) specyfikację określonego obszaru geograficznego tworzącego związek, o którym mowa w lit. g);
 - d) dowody potwierdzające, że produkt pochodzi z określonego obszaru geograficznego wskazanego w art. 5 lit. c);
 - e) opis metody wytwarzania lub pozyskiwania produktu oraz, w stosownych przypadkach, stosowanych tradycyjnych metod i konkretnych praktyk;
 - f) informacje dotyczące pakowania, jeżeli grupa producentów składająca wniosek zdecyduje o ich uwzględnieniu i przedstawi wystarczające i odnoszące się wyłącznie do danego produktu uzasadnienie, dlaczego zapewnienie jakości, pochodzenia lub kontroli wymaga, aby pakowanie odbywało się na określonym obszarze geograficznym, z uwzględnieniem przepisów unijnych, w szczególności dotyczących swobodnego przepływu towarów i swobodnego przepływu usług;
 - g) szczegółowe informacje określające związek między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 5 lit. b);
 - h) wszelkie szczegółowe zasady dotyczące etykietowania danego produktu;
 - i) inne mające zastosowanie wymogi przewidziane przez państwa członkowskie lub w stosownych przypadkach przez grupę producentów, przy czym takie wymogi muszą być obiektywne, niedyskryminujące i zgodne z prawem Unii.
2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające przepisy ograniczające zakres informacji zawartych w specyfikacjach produktu, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia przesadnie dużych objętościowo wniosków o rejestrację, a także przepisy dotyczące formy specyfikacji produktu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 8

Jednolity dokument

1. Jednolity dokument zawiera:
- a) następujące główne punkty specyfikacji produktu:
 - (i) nazwę;
 - (ii) opis produktu, w tym – w stosownych przypadkach – szczegółowe zasady dotyczące pakowania i etykietowania;
 - (iii) zwięzłe określenie obszaru geograficznego;
 - b) opis związku między produktem a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. g), w tym – w stosownych przypadkach – szczegółowe elementy opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające format i przedstawianie jednolitego dokumentu przewidzianego w ust. 1 za pośrednictwem internetu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 9

Dokumentacja towarzysząca wnioskowi o rejestrację

1. Dokumentacja towarzysząca wnioskowi o rejestrację („dokumentacja towarzysząca”) obejmuje:
 - a) informacje dotyczące wszelkich wnioskowanych ograniczeń dotyczących stosowania oznaczenia geograficznego lub jego ochrony, a także wszelkich środków przejściowych wnioskowanych przez grupę producentów składającą wniosek lub przez organy krajowe, w szczególności w następstwie rozpatrzenia wniosku na szczeblu krajowym oraz procedury sprzeciwu;
 - b) nazwę i dane kontaktowe grupy producentów składającej wniosek;
 - c) nazwę i dane kontaktowe właściwego organu lub jednostki certyfikującej produkty weryfikujących zgodność specyfikacji produktu z przepisami;
 - d) oświadczenie, czy wnioskodawca chce otrzymywać ostrzeżenia dotyczące nazw domen w rozumieniu art. 31;
 - e) wszelkie inne informacje, które państwo członkowskie lub wnioskodawca uzna za stosowne.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy wyjaśniające wymogi lub zawierające wykaz dodatkowej dokumentacji towarzyszącej, którą należy dostarczać.
3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące format i przedstawianie dokumentacji towarzyszącej za pośrednictwem internetu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 10

Opłaty rejestracyjne

1. Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę na pokrycie kosztów zarządzania systemem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, w tym kosztów rozpatrywania wniosków, oświadczeń o sprzeciwie, wniosków o zmianę i wniosków o cofnięcie rejestracji.
2. Jeżeli państwo członkowskie pobiera opłatę, jej wysokość musi być rozsądna, sprzyjać konkurencyjności producentów produktów objętych oznaczeniami geograficznymi i uwzględniać sytuację mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw.
3. Urząd nie pobiera żadnych opłat za prowadzenie postępowania na podstawie niniejszego rozporządzenia.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 niniejszego artykułu Urząd pobiera opłatę w ramach procedury rejestracji bezpośredniej określonej w art. 15, w ramach procedury określonej w art. 17 ust. 3 oraz z tytułu odwołania przed Izbami Odwoławczymi w rozumieniu art. 30. Opłaty mogą być pobierane również za zmianę specyfikacji produktu i cofnięcie rejestracji, jeśli procedura dotyczy nazwy, która została zarejestrowana na podstawie art. 15 lub art. 17 ust. 3.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia wysokości opłat pobieranych przez Urząd oraz sposobów ich uiszczenia lub zwrotu w przypadku

opłat z tytułu odwołania przed Izbami Odwoławczymi. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Rozdział 2

Krajowy etap rejestracji

Artykuł 11

Wyznaczenie właściwego organu i procedura składania wniosków krajowych

1. Nie naruszając przepisów ust. 4 niniejszego artykułu i art. 15, każde państwo członkowskie utrzymuje lub wyznacza właściwy organ do zarządzania krajowym etapem rejestracji i innymi procedurami dotyczącymi oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. Nie naruszając przepisów ust. 4 niniejszego artykułu i art. 15, wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego pochodzącego z Unii kieruje się do właściwych organów państwa członkowskiego, z którego dany produkt pochodzi.
3. Wniosek musi zawierać:
 - a) specyfikację produktu, o której mowa w art. 7;
 - b) jednolity dokument, o którym mowa w art. 8;
 - c) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 9.
4. Przynajmniej dwa państwa członkowskie mogą uzgodnić, że właściwy organ jednego państwa członkowskiego odpowiada za krajowy etap rejestracji i inne procedury, w tym za złożenie wniosku unijnego do Urzędu, również w imieniu drugiego lub pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 12

Rozpatrywanie wniosku przez właściwe organy

Właściwy organ rozpatruje wniosek i sprawdza, czy produkt jest zgodny z wymogami dotyczącymi oznaczeń geograficznych, o których mowa w art. 5, oraz czy zawiera informacje niezbędne do rejestracji, o których mowa w art. 7, 8 i 9.

Artykuł 13

Krajowa procedura sprzeciwu

1. Po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w art. 12, właściwy organ przeprowadza krajową procedurę sprzeciwu. Procedura ta zapewnia opublikowanie wniosku i przewiduje okres co najmniej 60 dni od daty publikacji, kiedy każda osoba mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego odpowiedzialnego za krajowy etap rejestracji lub państw członkowskich, z których pochodzi dany produkt („krajowy podmiot wnoszący sprzeciw”), może wnieść do właściwego organu państwa członkowskiego odpowiedzialnego za krajowy etap rejestracji sprzeciw wobec wniosku.
2. Właściwy organ ustanawia szczegółowe zasady procedury sprzeciwu. Zasady te mogą obejmować kryteria dopuszczalności sprzeciwu, okres na konsultacje między wnioskodawcą a każdym krajowym podmiotem wnoszącym sprzeciw oraz

dostarczenie przez wnioskodawcę sprawozdania w sprawie wyników konsultacji, w tym wszelkich zmian wprowadzonych przez niego we wniosku.

Artykuł 14

Decyzja w sprawie wniosku krajowego

1. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku i dokonaniu oceny wszelkich otrzymanych sprzeciwów i wszelkich zmian wprowadzonych we wniosku uzgodnionych z wnioskodawcą właściwy organ uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, podejmuje decyzję pozytywną i składa unijny wniosek o rejestrację zgodnie z art. 17.
2. Właściwy organ zapewnia, aby wydana przez niego decyzja została podana do wiadomości publicznej oraz aby wszelkie osoby mające uzasadniony interes miały możliwość złożenia odwołania. Właściwy organ zapewnia publikację specyfikacji produktu, na której oparta jest jego pozytywna decyzja, oraz zapewnia elektroniczny dostęp do specyfikacji produktu.

Artykuł 15

Rejestracja bezpośrednia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 11 Komisja jest uprawniona do zwolnienia państwa członkowskiego z obowiązku wyznaczenia właściwego organu zgodnie z art. 11 ust. 1 i zarządzania wnioskami o przyznanie oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na szczeblu krajowym, jeżeli państwo członkowskie w terminie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przedstawi Komisji dowody potwierdzające spełnienie następujących warunków:
 - a) dane państwo członkowskie nie posiada krajowego systemu *sui generis* zarządzania oznaczeniami geograficznymi produktów rzemieślniczych i przemysłowych; oraz
 - b) dane państwo członkowskie przedkłada Komisji wniosek o zwolnienie wraz z oceną wykazującą, że lokalne zainteresowanie ochroną produktów rzemieślniczych i przemysłowych za pomocą oznaczenia geograficznego jest niewielkie.
2. Komisja może zażądać od państwa członkowskiego dodatkowych informacji przed przyjęciem decyzji Komisji w sprawie odstępstwa, o którym mowa w ust. 1.
3. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z odstępstwa zgodnie z ust. 1, wniosek grupy producentów z tego państwa członkowskiego o rejestrację, cofnięcie rejestracji lub zmianę specyfikacji produktu oznaczenia geograficznego pochodzącego z Unii kieruje się bezpośrednio do Urzędu.
4. Państwo członkowskie, które zastosowało odstępstwo zgodnie z ust. 1, może podjąć decyzję o wycofaniu tego odstępstwa i wyznaczyć właściwy organ do zarządzania wnioskami o rejestrację oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Decyzja ta nie ma wpływu na trwające procedury rejestracji. O decyzji o wycofaniu odstępstwa państwo członkowskie powiadamia Komisję na piśmie.

5. Jeżeli liczba wniosków bezpośrednich złożonych przez wnioskodawców z państwa członkowskiego, które stosuje odstępstwo, znacznie przekracza szacunkową liczbę z oceny przedstawionej przez państwo członkowskie na podstawie ust. 1, Komisja może wycofać swoją decyzję, o której mowa w ust. 2.
6. Państwo członkowskie przekazuje Komisji i Urzędowi dane niezależnego od wnioskodawcy punktu kontaktowego w odniesieniu do wszelkich kwestii technicznych związanych z produktem i wnioskiem.
7. Urząd powiadamia zarówno wnioskodawcę, jak i z punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 6, o wszelkich kwestiach technicznych związanych z wnioskiem.
8. Na wniosek Urzędu, w terminie 60 dni od złożenia takiego wniosku, państwo członkowskie udziela pomocy za pośrednictwem punktu kontaktowego, w szczególności w ramach procesu rozpatrywania wniosku. Na wniosek państwa członkowskiego termin ten można przedłużyć o kolejne 60 dni. Pomoc ta obejmuje rozpatrywanie niektórych szczególnych aspektów wniosków złożonych przez wnioskodawcę do Urzędu, weryfikację niektórych informacji zawartych we wnioskach, wydawanie oświadczeń dotyczących takich informacji oraz udzielanie odpowiedzi na inne wnioski o wyjaśnienie kierowane przez Urząd w związku z wnioskami.
9. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli pomocy za pośrednictwem punktu kontaktowego w terminie, o którym mowa w ust. 8, wniosek uznaje się za niezłożony.
10. Mogą obowiązywać opłaty rejestracyjne, które należy uiścić na rzecz Urzędu. Opłaty te ustanawia się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10 ust. 5.
11. Art. 6–9, 11–14 i 16–30 stosuje się odpowiednio do procedury rejestracji bezpośredniej, o której mowa w niniejszym artykule, z wyjątkiem okresów rozpatrywania wniosków, o których mowa w art. 19 ust. 2, oraz obowiązku przeprowadzenia krajowej procedury sprzeciwu, o którym mowa w art. 13, które nie mają zastosowania.
12. W przypadku wniosków o rejestrację bezpośrednią należy przeprowadzić konsultację z Komitetem Doradczym, o którym mowa w art. 33.
13. W procedurze rejestracji bezpośredniej każda osoba mająca uzasadniony interes może wnieść do Urzędu sprzeciw zgodnie z art. 21.
14. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do wniosków o rejestrację z państw trzecich.
15. Państwa członkowskie stosujące procedurę określoną w niniejszym artykule nie są zwolnione z obowiązków określonych w art. 45–58 w odniesieniu do kontroli i egzekwowania przepisów.
16. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające dodatkowe informacje dotyczące kryteriów stosowania rejestracji bezpośredniej oraz procedur przygotowywania i składania wniosków bezpośrednich. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 16

Tymczasowa ochrona krajowa

1. Państwo członkowskie może objąć oznaczenia geograficzne tymczasową ochroną na szczeblu krajowym, ze skutkiem od dnia złożenia w Urzędzie wniosku o rejestrację.

2. Tymczasowa ochrona krajowa ustaje z dniem, w którym zostanie podjęta decyzja w sprawie wniosku o rejestrację albo wniosek zostanie wycofany.
3. W przypadku gdy oznaczenie geograficzne nie zostanie zarejestrowane na podstawie niniejszego rozporządzenia, za konsekwencje tymczasowej ochrony na szczeblu krajowym odpowiada wyłącznie zainteresowane państwo członkowskie.
4. Środki wdrażane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem wywołują skutki jedynie na szczeblu krajowym i nie mają wpływu na rynek wewnętrzny Unii lub handel międzynarodowy.

Rozdział 3

Unijny etap rejestracji

SEKCJA 1

PROCEDURA NA ETAPIE UNIJNYM

Artykuł 17

Wniosek unijny

1. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych dotyczących produktów pochodzących z Unii unijny wniosek o rejestrację przedkładany w Urzędzie przez państwo członkowskie obejmuje:
 - a) jednolity dokument, o którym mowa w art. 8;
 - b) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 9;
 - c) deklarację państwa członkowskiego, do którego pierwotnie skierowano wniosek, potwierdzającą, że wniosek spełnia warunki rejestracji na podstawie niniejszego rozporządzenia;
 - d) odesłanie do elektronicznej publikacji specyfikacji produktu, o której mowa w art. 7.
2. Elektroniczną publikację, o której mowa w ust. 1 lit. d), należy aktualizować na bieżąco.
3. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych dotyczących produktów pochodzących z państwa trzeciego lub państw trzecich, w przypadku których wniosek o rejestrację składa się do Urzędu, taki wniosek o rejestrację obejmuje:
 - a) specyfikację produktu, o której mowa w art. 7, oraz odesłanie do jej publikacji;
 - b) jednolity dokument, o którym mowa w art. 8;
 - c) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 9;
 - d) prawne potwierdzenie ochrony oznaczenia geograficznego w kraju pochodzenia produktu;
 - e) pełnomocnictwo, na mocy którego wnioskodawcę reprezentuje pełnomocnik.
4. Wspólny wniosek o rejestrację, o którym mowa w art. 6 ust. 4, przedkłada do Urzędu jedno z zainteresowanych państw członkowskich lub grupa producentów składająca

wniosek z państwa trzeciego, bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwego organu tego państwa trzeciego. Jeżeli obszar transgraniczny dotyczy dowolnego państwa członkowskiego i państwa trzeciego, wspólny wniosek składa zainteresowane państwo członkowskie.

5. Wspólny wniosek, o którym mowa w art. 6 ust. 4, zawiera – w stosownych przypadkach – dokumenty wymienione w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu od zainteresowanych państw członkowskich lub państw trzecich. Powiązaną krajową procedurę składania wniosku oraz procedurę rozpatrywania wniosku i procedurę sprzeciwu, o których mowa w art. 11, 12 i 13, przeprowadza się we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich i państwach trzecich.
6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych definiujących procedury i warunki mające zastosowanie do przygotowania i złożenia unijnych wniosków o rejestrację.
7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania unijnych wniosków o rejestrację, w tym wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 18

Składanie wniosku unijnego

1. Unijny wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego, w tym o rejestrację bezpośrednią, o której mowa w art. 15, składa do Urzędu drogą elektroniczną za pośrednictwem systemu cyfrowego właściwy organ państwa członkowskiego lub, w przypadkach gdy zastosowanie ma art. 15, zainteresowana grupa producentów. System cyfrowy umożliwia składanie wniosków do właściwych organów państwa członkowskiego i wykorzystywanie przez to państwo członkowskie w procedurze krajowej.
2. W przypadku gdy wniosek o rejestrację dotyczy obszaru geograficznego w państwie trzecim, wniosek do Urzędu składa albo bezpośrednio grupa producentów składająca wniosek, albo właściwy organ zainteresowanego państwa trzeciego. System cyfrowy, o którym mowa w ust. 1, umożliwia składanie tych wniosków przez grupę producentów składającą wniosek z siedzibą w państwie trzecim, oraz przez właściwe organy w zainteresowanym państwie trzecim. Grupę producentów składającą wniosek i właściwe organy zainteresowanego państwa trzeciego uznaje się za strony postępowania.
3. Po złożeniu wniosku unijnego Urząd publikuje go w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

Artykuł 19

Rozpatrywanie wniosku i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Urząd bada każdy wniosek o rejestrację, który otrzymał zgodnie z art. 17 ust. 1. Rozpatrywanie wniosku obejmuje sprawdzenie, czy:
 - a) wniosek nie zawiera żadnych oczywistych błędów;
 - b) informacje dostarczone zgodnie z art. 17 są kompletne; oraz
 - c) jednolity dokument ma precyzyjny i techniczny charakter zgodnie z art. 8.

2. Przy rozpatrywaniu wniosku uwzględnia się wynik wstępnej procedury krajowej przeprowadzonej przez dane państwo członkowskie, chyba że stosuje się art. 15.
3. Rozpatrywanie wniosku zgodnie z ust. 1 nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy. Jeżeli okres rozpatrywania wniosku przekroczy lub może przekroczyć sześć miesięcy, Urząd pisemnie informuje wnioskodawcę o powodach tego opóźnienia.
4. Urząd może zwrócić się do danego państwa członkowskiego o informacje uzupełniające. Jeżeli wniosek składa grupa producentów z państwa trzeciego lub właściwy organ państwa trzeciego, na żądanie Urzędu taka grupa producentów lub taki właściwy organ dostarcza informacje uzupełniające.
5. Jeżeli Urząd zasięga opinii Komitetu Doradczego, o którym mowa w art. 33, powiadamia się o tym wnioskodawcę, a bieg terminu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zostaje zawieszony.
6. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 Urząd uzna, że wniosek jest niekompletny lub nieprawidłowy, przesyła swoje uwagi państwu członkowskiemu lub, w przypadku wniosków składanych przez państwo trzecie, odpowiedniej grupie producentów lub właściwemu organowi, którzy złożyli wniosek unijny, w państwie z którego pochodzi wniosek, oraz wzywa do uzupełnienia lub poprawienia wniosku w terminie 60 dni. Jeżeli państwo członkowskie lub, w przypadku wniosków składanych przez państwa trzecie, dana grupa producentów lub właściwy organ, nie uzupełni wniosku w wyznaczonym terminie, wniosek uznaje się za wycofany lub, jeżeli nie zostanie poprawiony, wniosek odrzuca się zgodnie z art. 24 ust. 2.
7. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 Urząd uzna, że warunki określone w niniejszym rozporządzeniu zostały spełnione, publikuje do celów sprzeciwu w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych jednolity dokument i odesłanie do specyfikacji produktu na stronie internetowej danego państwa członkowskiego. Jednolity dokument publikuje się w językach urzędowych Unii.

Artykuł 20

Zakwestionowanie wniosku na szczeblu krajowym

1. Państwa członkowskie informują Urząd na bieżąco o wszelkich krajowych postępowaniach administracyjnych i sądowych, które mogą mieć wpływ na rejestrację oznaczenia geograficznego.
2. Urząd jest zwolniony z obowiązku dotrzymania terminu rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w art. 19 ust. 2, oraz poinformowania wnioskodawcy o powodach opóźnienia, w przypadku otrzymania od państwa członkowskiego powiadomienia dotyczącego wniosku o rejestrację zgodnie z art. 14 ust. 1, w którym:
 - a) informuje się Urząd, że decyzja, o której mowa w art. 14 ust. 1, została unieważniona na szczeblu krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nieprawomocnego orzeczenia sądowego lub
 - b) zwraca się do Urzędu o zawieszenie rozpatrywania wniosku ze względu na wszczęcie krajowego postępowania administracyjnego lub sądowego o zakwestionowanie ważności wniosku, a dane państwo członkowskie uznaje podstawy tego postępowania za uzasadnione.

3. Zwolnienie określone w ust. 2 obowiązuje do momentu, gdy dane państwo członkowskie poinformuje Urząd, że pierwotny wniosek został przywrócony lub że państwo członkowskie cofa swój wniosek o zawieszenie.
4. Jeżeli orzeczenie sądowe, o którym mowa w ust. 2, kończy postępowanie w sprawie, państwo członkowskie w razie potrzeby wycofuje lub zmienia wniosek.

Artykuł 21

Procedura sprzeciwu i wnoszenia uwag

1. W terminie trzech miesięcy od daty publikacji jednolitego dokumentu i odesłania do specyfikacji produktu, o której mowa w art. 7, w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych podmiot wnoszący sprzeciw może przedłożyć Urzędowi sprzeciw lub zawiadomienie zawierające uwagi. Wnioskodawcę i podmiot wnoszący sprzeciw uznaje się za strony postępowania.
2. Podmiotem wnoszącym sprzeciw mogą być właściwy organ państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu w państwie trzecim lub w innym państwie członkowskim, która nie kwalifikuje się jako krajowy podmiot wnoszący sprzeciw zgodnie z art. 13 ust. 1.
3. Urząd bada dopuszczalność sprzeciwu. Jeśli Urząd uzna, że sprzeciw jest dopuszczalny, wzywa w terminie 60 dni od dnia otrzymania sprzeciwu podmiot wnoszący sprzeciw lub wnioskodawcę do podjęcia odpowiednich konsultacji, prowadzonych przez rozsądny okres nieprzekraczający trzech miesięcy. W każdym momencie w ciągu tego okresu Urząd na wniosek jednej ze stron może przedłużyć termin konsultacji maksymalnie o trzy miesiące. Urząd może zaproponować mediację w konsultacjach między wnioskodawcą a podmiotem wnoszącym sprzeciw zgodnie z art. 170 rozporządzenia (UE) 2017/1001.
4. Wnioskodawca i podmiot wnoszący sprzeciw wzajemnie dostarczają sobie podczas konsultacji odnośnych informacji, by ocenić, czy wniosek o rejestrację jest zgodny z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
5. Urząd może na każdym etapie procedury sprzeciwu skonsultować się z Komitetem Doradczym, o którym mowa w art. 33, o czym powiadamia się strony, a bieg terminu, o którym mowa w ust. 2, zostaje zawieszony.
6. W terminie jednego miesiąca od dnia zakończenia konsultacji, o których mowa w ust. 2, wnioskodawca mający siedzibę w państwie trzecim lub właściwy organ państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego złożono wniosek o unijną rejestrację, powiadamiają Urząd o wynikach konsultacji, o tym, czy osiągnięto porozumienie z podmiotem wnoszącym sprzeciw lub wszystkimi takimi podmiotami, oraz o wszelkich wynikających z tego zmianach we wniosku dokonanych przez tego wnioskodawcę. Podmiot wnoszący sprzeciw może również powiadomić Urząd o swoim stanowisku na koniec konsultacji.
7. Jeżeli po zakończeniu konsultacji dokonano zmian w danych opublikowanych zgodnie z art. 19 ust. 6, Urząd ponownie rozpatruje zmieniony wniosek. Jeżeli we wniosku o rejestrację dokonano istotnych zmian i Urząd uzna, że zmieniony wniosek spełnia warunki rejestracji, publikuje zmieniony wniosek zgodnie z tym ustępem.

8. Organy i osoby, które mogą występować w charakterze podmiotu wnoszącego sprzeciw, mogą przedłożyć Urzędowi zawiadomienie zawierające uwagi. Właściwego organu ani osoby, które przedłożyły zawiadomienie zawierające uwagi, nie uznaje się za stronę postępowania.
9. Urząd może udostępnić zawiadomienie zawierające uwagi wnioskodawcy i podmiotowi wnoszącemu sprzeciw.
10. W celu ułatwienia oficjalnego składania uwag oraz usprawnienia zarządzania procedurą sprzeciwu Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające niezbędne przepisy dotyczące przedstawiania tych oficjalnych uwag oraz określające format i dopuszczające przedstawianie sprzeciwów i wszelkich uwag za pośrednictwem internetu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 22

Dopuszczalność i podstawy do sprzeciwu

1. Sprzeciw wniesiony zgodnie z art. 21 jest dopuszczalny wyłącznie, gdy zawiera oświadczenie, że wniosek może naruszyć warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, a w uzasadnionym oświadczeniu o sprzeciwie sporządzonym zgodnie z formularzem zawartym w załączniku 3 przedstawiono uzasadnienie. Sprzeciw, który nie zawiera uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie, jest nieważny.
2. W przypadku sprzeciwu nazwy, w odniesieniu do której złożono wniosek o rejestrację, nie rejestruje się, jeżeli:
 - a) proponowane oznaczenie geograficzne nie spełnia wymogów dotyczących ochrony określonych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) rejestracja proponowanego oznaczenia geograficznego byłaby sprzeczna z art. 37, 38 lub 39;
 - c) rejestracja proponowanego oznaczenia geograficznego zagrażałaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy lub znaku towarowego, lub istnieniu produktów, które były zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji przewidzianą w art. 18 ust. 3.
3. Dopuszczalność i podstawy do sprzeciwu podlegają ocenie Urzędu w odniesieniu do terytorium Unii.

Artykuł 23

Okresy przejściowe w stosowaniu oznaczeń geograficznych

1. Nie naruszając przepisów art. 42 w chwili rejestracji Urząd może zdecydować o przyznaniu okresu przejściowego do pięciu lat, by w przypadku produktów pochodzących z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, których nazwa składa się z nazwy będącej w sprzeczności z art. 35 lub zawiera taką nazwę, umożliwić dalsze stosowanie oznaczenia, z którym zostały wprowadzone do obrotu, pod warunkiem że w dopuszczalnym i uzasadnionym sprzeciwie względem wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego, którego ochronę naruszono, na mocy art. 13 lub art. 21 wykazano, że:

- a) rejestracja oznaczenia geograficznego zagroziłaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy w nazwie produktu;
 - b) produkty te są legalnie wprowadzane do obrotu pod tą nazwą w nazwie produktu na danym terytorium od co najmniej pięciu lat poprzedzających datę publikacji przewidzianej w art. 18 ust. 3;
2. Urząd może zdecydować o przedłużeniu okresu przejściowego przyznanego na mocy ust. 1 na maksymalnie 15 lat, lub umożliwić dalsze stosowanie przez maksymalnie 15 lat, pod warunkiem wykazania dodatkowo, że:
- a) nazwa, o której mowa w ust. 1, była legalnie, w sposób konsekwentny i uczciwy wykorzystywana przez co najmniej 25 lat, zanim wniosek o rejestrację danego oznaczenia geograficznego został przedłożony Urzędowi;
 - b) używanie nazwy, o której mowa w ust. 1, nigdy nie było podyktowane chęcią odniesienia korzyści z renomy nazwy produktu zarejestrowanego jako oznaczenie geograficzne oraz
 - c) konsument nie został wprowadzony ani nie mógłby zostać wprowadzony w błąd, co do prawdziwego pochodzenia produktu.
3. Decyzję przyznającą okres przejściowy, o którym mowa w ust. 1, publikuje się w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
4. Przy stosowaniu nazwy, o której mowa w ust. 1, na etykiecie umieszcza się w sposób wyraźny i widoczny oznaczenie kraju pochodzenia.
5. Aby pokonać tymczasowe trudności w osiągnięciu długoterminowego celu, jakim jest zapewnienie przestrzegania powiązanej specyfikacji produktu przez wszystkich producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym na danym obszarze, państwo członkowskie może przyznać na osiągnięcie zgodności maksymalnie 10. letni okres przejściowy, liczony od dnia przekazania wniosku Urzędowi, pod warunkiem że dane podmioty wprowadzają przedmiotowe produkty do obrotu legalnie, stosując dane nazwy nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat przed złożeniem wniosku organom danego państwa członkowskiego, oraz że zgłosiły to w ramach krajowej procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 13.
6. Ust. 5 stosuje się odpowiednio do oznaczenia geograficznego odnoszącego się do obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim, z wyjątkiem procedury sprzeciwu.

Artykuł 24

Decyzja Urzędu w sprawie wniosku o rejestrację

1. Po zakończeniu procedury sprzeciwu i procedury zawiadomienia zawierającego uwagi Urząd kończy rozpatrywanie wniosku, uwzględniając wszelkie terminy przejściowe, wyniki wszelkich procedur sprzeciwu, wszelkie otrzymane powiadomienia zawierające uwagi oraz wszelkie inne kwestie, które pojawiają się w trakcie rozpatrywania wniosku i które mogą skutkować zmianami w jednolitym dokumencie.
2. Jeżeli – na podstawie informacji uzyskanych przez Urząd w toku rozpatrywania wniosku zgodnie z art. 19 – Urząd uzna, że nie spełniono któregośkolwiek ze

wskazanych w tym artykule wymogów, przyjmuje decyzję o odrzuceniu wniosku o rejestrację.

3. Jeżeli wniosek spełnia wymogi określone w art. 17, a Urząd nie otrzyma dopuszczalnego i uzasadnionego sprzeciwu, Urząd przyjmuje decyzję o rejestracji nazwy.
4. Jeżeli Urząd otrzyma dopuszczalny i uzasadniony sprzeciw, a konsultacje, o których mowa w art. 21 ust. 3, doprowadzą do porozumienia, po sprawdzeniu, że porozumienie to jest zgodne z prawem Unii, Urząd przyjmuje decyzję o rejestracji nazwy. W razie potrzeby, w przypadku zmian standardowych, o których mowa w art. 28 ust. 2 lit. b), Urząd przyjmuje decyzję zmieniającą informacje opublikowane zgodnie z art. 19 ust. 6.
5. W przypadku gdy wpłynął dopuszczalny i uzasadniony sprzeciw, ale nie osiągnięto porozumienia w wyniku konsultacji, o których mowa art. 21 ust. 3, Urząd przyjmuje decyzję o rejestracji.
6. W stosownych przypadkach w decyzjach o rejestracji przyjętych przez Urząd zgodnie z ust. 3–5 przewiduje się wszelkie warunki mające zastosowanie do rejestracji oraz, na użytek ponownej publikacji, do informacji opublikowanych do celów sprzeciwu zgodnie z art. 19 ust. 7 w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych w przypadku jakichkolwiek niezbędnych zmian, które nie mają istotnego charakteru.
7. Decyzje przyjęte przez Urząd publikuje się w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych we wszystkich językach urzędowych Unii. Odniesienie do nazwy produktu, klasy produktu, oznaczenia kraju lub krajów pochodzenia oraz odniesienie do decyzji opublikowanej w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 25

Decyzja Komisji

1. W odniesieniu do wniosków o rejestrację, o których mowa w art. 17, Komisja może przejąć od Urzędu, w dowolnym czasie przed zakończeniem procedury, z własnej inicjatywy, z inicjatywy państwa członkowskiego lub Urzędu, uprawnienia do podejmowania decyzji w sprawie wniosku o rejestrację proponowanego oznaczenia geograficznego, w przypadku gdy taka decyzja może zagrozić interesowi publicznemu, stosunkom handlowym lub zewnętrznym Unii. Urząd przedkłada Komisji wniosek o wydanie decyzji zgodnie z art. 24 ust. 2–6. Komisja przyjmuje akt końcowy w sprawie wniosku o rejestrację. Niniejszy ustęp stosuje się odpowiednio do cofnięcia rejestracji i zmiany specyfikacji produktu.
2. W sytuacjach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące ochrony oznaczenia geograficznego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2 i publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

3. Urząd zapewnia Komisji dostęp do dokumentów dotyczących wniosków o rejestrację, wszelkich zmian w specyfikacji produktu oraz cofnięcia rejestracji za pośrednictwem systemu cyfrowego, o którym mowa w art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1.

Artykuł 26

Unijny rejestr oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych

1. Urząd opracowuje, prowadzi i utrzymuje publicznie dostępny elektroniczny unijny rejestr oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych do celów zarządzania oznaczeniami geograficznymi produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. Każde oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych określa się w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych jako „chronione oznaczenie geograficzne”.
3. Po wejściu w życie decyzji rejestrującej chronione oznaczenie geograficzne, Urząd wpisuje do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych następujące dane:
 - a) zarejestrowaną nazwę produktu;
 - b) klasę produktu;
 - c) odesłanie do instrumentu rejestrującego nazwę;
 - d) nazwę kraju lub krajów pochodzenia.
4. Do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych wpisuje się oznaczenia geograficzne dotyczące produktów z państw trzecich chronionych w Unii na podstawie umów międzynarodowych, w których Unia jest umawiającą się stroną. Oznaczenia geograficzne inne niż chronione w Unii na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) 2019/5713 rejestruje się w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych przez Komisję zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.
5. Każde oznaczenie geograficzne jest wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych z zastosowaniem oryginalnej pisowni. Jeżeli oryginalnym alfabetem nie jest alfabet łaciński, oznaczenie geograficzne jest transkrybowane za pomocą alfabetu łacińskiego i obie wersje oznaczenia geograficznego są wpisywane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych i mają równoważny status.
6. Komisja podaje do wiadomości publicznej i regularnie aktualizuje zarówno wykaz umów międzynarodowych, o których mowa w ust. 2, jak i wykaz oznaczeń geograficznych chronionych na mocy tych umów.
7. Urząd przechowuje dokumentację związaną z rejestracją oznaczenia geograficznego w formie cyfrowej lub papierowej przez okres ważności oznaczenia geograficznego, a w przypadku cofnięcia rejestracji – przez kolejnych 10 lat.
8. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące treść i prezentację unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 27

Wyciągi z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych

1. Urząd zapewnia, aby każda osoba miała możliwość pobrania oficjalnego wyciągu z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, który zawiera potwierdzenie rejestracji oznaczenia geograficznego oraz istotne dane, w tym datę rozpoczęcia stosowania rejestracji oznaczenia geograficznego lub inną datę pierwszeństwa. Oficjalny wyciąg można stosować jako autentyczne świadectwo w postępowaniu sądowym, w sądzie, sądzie arbitrażowym lub przez podobnym organem.
2. Grupę producentów składającą wniosek lub, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 6 ust. 3, pojedynczego producenta określa się w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych i w oficjalnym wyciągu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jako posiadacza rejestracji.
3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze definiujące format i dopuszczające prezentację wyciągów z unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych za pośrednictwem internetu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 28

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Grupa producentów mająca uzasadniony interes może złożyć wniosek o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego.
2. Zmiany w specyfikacji produktu dzieli się na dwie kategorie:
 - a) zmiany na poziomie Unii, wymagające przeprowadzenia procedury sprzeciwu na poziomie Unii, oraz
 - b) zmiany standardowe, wprowadzane na poziomie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.
3. Zmianę uznaje się za zmianę na poziomie Unii, jeżeli dotyczy ona zmiany jednolitego dokumentu i jeżeli spełniono którykolwiek z poniższych warunków:
 - a) zmiana obejmuje zmianę nazwy lub stosowania nazwy,
 - b) zmiana grozi zanikiem związku z obszarem geograficznym, o którym mowa w jednolitym dokumencie,
 - c) zmiana wiąże się z dalszymi ograniczeniami dotyczącymi wprowadzania produktu do obrotu.
4. Zmiany na poziomie Unii zatwierdza Urząd lub, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 25, Komisja. Procedura zatwierdzenia opiera się odpowiednio na wymogach dotyczących procedury i publikacji określonych w art. 6–25.
5. Każdą inną zmianę w specyfikacji produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, która nie jest zmianą na poziomie Unii zgodnie z ust. 3, uznaje się za zmianę standardową.

6. Wnioski o zmiany, o których mowa w ust. 2, składane przez państwa trzecie lub przez producentów, których siedziba znajduje się w państwie trzecim, muszą zawierać dowód, że wnioskowana zmiana jest zgodna z obowiązującymi w danym państwie trzecim przepisami dotyczącymi ochrony oznaczeń geograficznych.
7. Jeżeli wniosek o zmianę na poziomie Unii dotyczącą oznaczenia geograficznego państwa członkowskiego odnosi się również do zmian standardowych, Urząd rozpatruje wyłącznie zmiany na poziomie Unii. Wszelkie zmiany standardowe uznaje się za niezgłoszone. Podczas rozpatrywania takich wniosków należy skupić się na zaproponowanych zmianach na poziomie Unii. W stosownych przypadkach zainteresowane państwo członkowskie lub Urząd może zwrócić się do wnioskodawcy o zmianę innych elementów specyfikacji produktu.
8. Zmiany standardowe są zatwierdzane przez państwa członkowskie lub państwa trzecie, na których terytorium znajduje się obszar geograficzny danego produktu. Informacje o takich zmianach przekazuje się Urzędowi. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 25, zmiany standardowe zatwierdza Urząd. Urząd podaje te zmiany do wiadomości publicznej w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
9. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawiania wniosku o zmianę na poziomie Unii oraz dotyczące procedur, formy i zgłaszania Urzędowi zmiany standardowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 29

Cofnięcie rejestracji

1. Urząd może – z własnej inicjatywy lub na właściwie umotywowany wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub dowolnej osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes – zdecydować o cofnięciu rejestracji oznaczenia geograficznego w następujących przypadkach:
 - a) gdy nie można już zapewnić zgodności z wymogami specyfikacji;
 - b) gdy żaden produkt z danym oznaczeniem geograficznym nie został wprowadzony do obrotu przez co najmniej siedem kolejnych lat.
2. Na wniosek grupy producentów produktu wprowadzanego do obrotu pod daną zarejestrowaną nazwą, Urząd może zdecydować o cofnięciu odpowiedniej rejestracji.
3. Do procedury cofnięcia rejestracji stosuje się odpowiednio art. 6 i art. 19–25.
4. Przed podjęciem decyzji o cofnięciu rejestracji oznaczenia geograficznego Urząd konsultuje się z właściwym organem państwa członkowskiego, właściwymi organami państwa trzeciego lub, w miarę możliwości, z grupą producentów z państwa trzeciego, która złożyła wniosek o rejestrację danego oznaczenia geograficznego, chyba że wniosek o cofnięcie rejestracji złożyli bezpośrednio pierwotni wnioskodawcy. Jeżeli oznaczenie geograficzne zarejestrowano zgodnie z art. 15, Urząd konsultuje się z Komitetem Doradczym, o którym mowa w art. 33.
5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur i formy procesu cofnięcia rejestracji oraz przedstawiania

wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 30

Odwołania

1. Każda strona procedury uregulowanej w niniejszym rozporządzeniu, na którą decyzja przyjęta przez Urząd w ramach tej procedury może wywierać niekorzystny wpływ, może wnieść odwołanie od tej decyzji do Izb Odwoławczych, o których mowa w art. 34. Decyzje Urzędu, od których wniesiono odwołanie, stają się skuteczne w dniu, w którym upływa termin wniesienia odwołania, określony w ust. 3. Wniesienie odwołania ma skutek zawieszający. Państwa członkowskie mają również prawo przystąpienia do tej procedury.
2. Od decyzji, która nie kończy postępowania w stosunku do jednej ze stron, przysługuje odwołanie jedynie łącznie z decyzją ostateczną.
3. Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji decyzji. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. W przypadku odwołania pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty publikacji decyzji.
4. Izby Odwoławcze badają, czy odwołanie jest dopuszczalne.
5. Po rozpatrzeniu dopuszczalności odwołania, Izby Odwoławcze podejmują decyzję w sprawie odwołania. Izby Odwoławcze albo korzystają z uprawnień w granicach kompetencji Wydziału Oznaczeń Geograficznych, który podjął zaskarżoną decyzję, albo przekazują sprawę do wspomnianego Wydziału Oznaczeń Geograficznych w celu dalszego postępowania. Izby Odwoławcze mogą, z własnej inicjatywy lub na pisemny uzasadniony wniosek strony, konsultować się z Komitetem Doradczym, o którym mowa w art. 33. Urząd może proponować usługi mediacji zgodnie z art. 170 rozporządzenia (UE) 2017/1001, aby pomóc stronom w osiągnięciu ugody.
6. Skargi na decyzje Izb Odwoławczych w związku z odwołaniami można wnosić do Sądu, w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji decyzji Izb Odwoławczych, na podstawie naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia TFUE, naruszenia niniejszego rozporządzenia lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania lub nadużycia władzy. Skargę może wnieść każda strona uczestnicząca w postępowaniu przed Izbami Odwoławczymi, dla której decyzja ma niekorzystny skutek, oraz dowolne państwo członkowskie. Sąd jest właściwy do uchylecia lub zmiany zaskarżonej decyzji.
7. Decyzje Izb Odwoławczych stają się skuteczne dopiero z upływem terminu wniesienia odwołania lub – jeżeli w tym terminie została wniesiona skarga do Sądu – z dniem odrzucenia takiej skargi lub odwołania złożonego do Trybunału Sprawiedliwości od decyzji Sądu.
8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 66 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do:
 - a) treści odwołania, o którym mowa w ust. 3, i procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania oraz
 - b) treści i formy decyzji Izby Odwoławczej, o których mowa w ust. 5.

Artykuł 31

Ustanowienie systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen

1. W przypadku nazw domen zarejestrowanych w ramach nazw krajowych domen najwyższego poziomu, administrowanych lub zarządzanych w rejestrze ustanowionym w Unii, Urząd zapewnia system informacji i ostrzeżeń o nazwach domen. Po złożeniu wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego, system informacji i ostrzeżeń informuje wnioskodawców ubiegających się o rejestrację oznaczenia geograficznego o dostępności ich oznaczenia geograficznego jako nazwy domeny oraz, opcjonalnie, po zarejestrowaniu nazwy domeny zawierającej nazwę identyczną lub podobną do ich oznaczenia geograficznego (ostrzeżenia o nazwach domen).
2. Do celów ust. 1 rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu ustanowione w Unii dostarczają Urzędowi wszelkie niezbędne do prowadzenia systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen informacje i dane znajdujące się w ich posiadaniu.

SEKCJA 2

ORGANIZACJA I ZADANIA URZĘDU W ODNIESIENIU DO OZNACZEŃ GEOGRAFICZNYCH

Artykuł 32

Wydział Oznaczeń Geograficznych

1. Wydział Oznaczeń Geograficznych, jako departament Urzędu, jest odpowiedzialny za podejmowanie w imieniu Urzędu decyzji w odniesieniu do:
 - a) wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego;
 - b) wniosku o zmianę oznaczenia geograficznego;
 - c) sprzeciwu wobec wniosku o rejestrację lub zmianę oznaczenia geograficznego;
 - d) wpisów do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
 - e) wniosków o cofnięcie rejestracji oznaczenia geograficznego.
2. Decyzje w sprawie sprzeciwu i cofnięcia rejestracji podejmowane są w składzie trzyosobowym. Co najmniej jeden z członków wydziału jest prawnikiem. Wszystkie inne decyzje, o których mowa w ust. 1, podejmowane są przez jednego członka.

Artykuł 33

Komitet Doradczy ds. Oznaczeń Geograficznych

1. Powołuje się Komitet Doradczy, który wydaje opinie w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Wydział Oznaczeń Geograficznych i Izby Odwoławcze, o których mowa w art. 32 i 34, mogą konsultować się, a na wniosek Komisji konsultują się z Komitetem Doradczym w sprawie indywidualnych wniosków na każdym etapie procedury rozpatrywania, sprzeciwu lub procedury odwoławczej, o których mowa w art. 19, 21 i 30, a także w następujących kwestiach:

- a) ocena kryteriów jakości;
 - b) ustalanie reputacji i renomy;
 - c) określanie rodzajowego charakteru nazwy;
 - d) ocena uczciwej konkurencji w transakcjach handlowych i ryzyka wprowadzenia konsumentów w błąd w przypadkach konfliktu między oznaczeniami geograficznymi a znakami towarowymi, homonimami lub istniejącymi produktami, które są legalnie wprowadzane do obrotu.
3. Wydział Oznaczeń Geograficznych i Izby Odwoławcze konsultują się z Komitetem Doradczym w sprawie ewentualnej rejestracji wszystkich indywidualnych wniosków złożonych w drodze procedury rejestracji bezpośredniej, o której mowa w art. 15.
 4. Opinie Komitetu Doradczego nie są wiążące dla Wydziału Oznaczeń Geograficznych i Izb Odwoławczych.
 5. W skład Komitetu Doradczego wchodzi po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego oraz jeden przedstawiciel Komisji oraz ich odpowiedni zastępcy.
 6. Opinie Komitetu Doradczego wydawane są w składzie trzyosobowym.
 7. Urząd podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej wykaz członków Komitetu Doradczego i aktualizuje go.
 8. Procedury powoływania członków Komitetu Doradczego i jego działania określa się w regulaminie zatwierdzonym przez Zarząd i podaje do wiadomości publicznej.
 9. Mandat członków Komitetu Doradczego trwa maksymalnie pięć lat. Mandat taki może być odnawialny.
 10. Urząd zapewnia Komitetowi Doradczemu niezbędne wsparcie logistyczne oraz udostępnia sekretariat na jego posiedzenia.

Artykuł 34

Izby Odwoławcze

Oprócz uprawnień przyznanych im na podstawie art. 165 rozporządzenia (UE) 2017/1001 Izby Odwoławcze ustanowione tym rozporządzeniem odpowiedzialne są za decyzje w sprawach odwołań od decyzji Wydziału Oznaczeń Geograficznych w zakresie decyzji dotyczących oznaczeń geograficznych z zastrzeżeniem art. 28 niniejszego rozporządzenia.

TYTUŁ III

OCHRONA OZNACZEŃ GEOGRAFICZNYCH

Artykuł 35

Ochrona oznaczeń geograficznych

1. Oznaczenia geograficzne wpisane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych są chronione przed:
 - a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach handlowych oznaczenia geograficznego w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są identyczne lub podobne względem produktów zarejestrowanych pod danym oznaczeniem geograficznym lub jeśli stosowanie tej nazwy stanowi wykorzystywanie, osłabianie lub umniejszanie renomy tego chronionego oznaczenia geograficznego lub działa na szkodę tej renomy;
 - b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli prawdziwe pochodzenie produktów lub usług jest podane lub jeśli chronione oznaczenie geograficzne jest przetłumaczone lub towarzyszą mu określenia, takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „jak produkowane w”, „imitacja”, „smak”, „jak” lub tym podobne;
 - c) wszelkimi innymi fałszywymi lub mylącymi wskazaniem odnoszącymi się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych właściwości produktu, które są podane na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym, dokumentach lub zamieszczonych na stronach internetowych informacjach odnoszących się do danych produktów, oraz pakowaniem produktów w pojemniki mogące stwarzać błędne wrażenie co do ich pochodzenia;
 - d) wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumenta w błąd, co do prawdziwego pochodzenia produktów.
2. Do celów ust. 1 lit. b) przyjmuje się, że przywołanie oznaczenia geograficznego ma miejsce w szczególności w przypadku, gdy w odczuciu dostatecznie ostrożnego konsumenta określenie, znak lub inny środek etykietowania lub pakowania wykazuje bezpośredni i wyraźny związek z produktem objętym zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym, wykorzystując, osłabiając lub umniejszając w ten sposób renomę tej zarejestrowanej nazwy lub działając na szkodę tej renomy.
3. Ust. 1 stosuje się również do nazwy domeny zawierającej zarejestrowane oznaczenie geograficzne lub składającej się z niego.
4. Ochrona, o której mowa w ust. 1, obejmuje również:
 - a) towary wprowadzane na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do obrotu na tym obszarze oraz
 - b) towary sprzedawane na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.
5. Grupa producentów lub każdy producent upoważniony do stosowania chronionego oznaczenia geograficznego są uprawnieni do tego, by uniemożliwić wszelkim osobom trzecim wprowadzanie do Unii drogą handlową towarów bez dopuszczenia ich tam do obrotu, jeżeli towary te, w tym ich opakowania, pochodzą z państw trzecich i są sprzeczne z przepisami ust. 1.

6. Oznaczenia geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą stać się w Unii nazwami rodzajowymi.
7. W przypadku gdy oznaczenie geograficzne jest nazwą złożoną zawierającą termin uznawany za rodzajowy, stosowanie tego terminu nie stanowi zachowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i b).

Artykuł 36

Części lub elementy produktów wytworzonych

1. Art. 35 pozostaje bez uszczerbku dla stosowania oznaczenia geograficznego przez producentów zgodnie z art. 43 w celu wskazania, że produkt wytworzony zawiera jako część lub element produkt objęty tym oznaczeniem geograficznym, pod warunkiem że takie stosowanie odbywa się zgodnie z uczciwymi praktykami handlowymi i nie stanowi wykorzystywania, osłabiania lub umniejszania renomy tego oznaczenia geograficznego ani nie działa na szkodę tej renomy.
2. Oznaczenia geograficznego określającego część lub element produktu nie stosuje się w nazwie handlowej produktu wytworzonego, z wyjątkiem przypadków porozumienia z grupą producentów lub – w sytuacjach określonych w art. 6 ust. 3 – pojedynczym producentem.

Artykuł 37

Terminy rodzajowe

1. Terminów rodzajowych nie rejestruje się jako oznaczeń geograficznych.
2. Aby ustalić, czy termin stał się rodzajowy czy nie, uwzględnia się wszystkie stosowne czynniki, w szczególności:
 - a) bieżącą sytuację w obszarach konsumpcji;
 - b) odpowiednie unijne lub krajowe akty prawne.

Artykuł 38

Homonimiczne oznaczenia geograficzne

1. Nie rejestruje się oznaczenia geograficznego, w odniesieniu do którego złożono wnioski po tym, jak w odniesieniu do całkowicie lub częściowo homonimicznego oznaczenia geograficznego już złożono wnioski lub objęto je ochroną w Unii, chyba że w praktyce istnieje wystarczające rozróżnienie w sferze lokalnej i tradycyjnej praktyki warunków stosowania i prezentacji dwóch homonimicznych oznaczeń, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia równego traktowania danych producentów i niewprowadzania w błąd konsumentów co do prawdziwej tożsamości lub pochodzenia geograficznego produktów.
2. Nie rejestruje się nazwy w całości lub w części homonimicznej, która prowadzi do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nawet jeżeli nazwa ta odpowiada rzeczywistemu terytorium, regionowi lub miejscu pochodzenia danych produktów.
3. Do celów niniejszego artykułu oznaczenie geograficzne, w odniesieniu do którego złożono wnioski lub które jest chronione w Unii, odnosi się do:

- a) oznaczeń geograficznych, które są wpisane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
 - b) oznaczeń geograficznych, w odniesieniu do których złożono wnioski, pod warunkiem że zostały one następnie wpisane do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
 - c) nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych chronionych w Unii na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/1753³¹ oraz
 - d) oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i równoważnych terminów chronionych na podstawie umowy międzynarodowej między Unią a co najmniej jednym państwem trzecim.
4. Urząd cofa rejestrację oznaczeń geograficznych zarejestrowanych z naruszeniem ust. 1 i 2.

Artykuł 39

Znak towarowy

Nazwy nie rejestruje się jako oznaczenia geograficznego, w przypadku gdy w świetle reputacji i renomy znaku towarowego rejestracja nazwy proponowanej jako oznaczenie geograficzne mogłaby wprowadzać konsumentów w błąd, co do prawdziwej tożsamości produktu.

Artykuł 40

Grupy producentów

1. Państwa członkowskie sprawdzają, czy grupa producentów działa w sposób przejrzysty i demokratyczny oraz czy wszyscy producenci produktu objętego oznaczeniem geograficznym mają prawo do członkostwa w grupie. Państwa członkowskie mogą postanowić, aby w pracach grupy producentów uczestniczyli również urzędnicy publiczni i inne zainteresowane strony, takie jak grupy konsumentów, sprzedawcy detaliczni i dostawcy.
2. Grupa producentów może wykonywać w szczególności następujące uprawnienia i obowiązki:
 - a) opracowywać specyfikację produktu i zarządzać kontrolą wewnętrzną, która zapewnia zgodność etapów produkcji produktu objętego oznaczeniem geograficznym z tą specyfikacją;
 - b) podejmować działania prawne w celu zapewnienia ochrony oznaczenia geograficznego i praw własności intelektualnej, które są z nim bezpośrednio związane;
 - c) uzgadniać zobowiązania dotyczące zrównoważonego rozwoju, niezależnie od tego, czy są one ujęte w specyfikacji produktu, czy stanowią odrębną inicjatywę, w tym ustalenia dotyczące kontroli zgodności z tymi

³¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 1).

- zobowiązaniami i zapewnienia odpowiedniego ich upublicznienia, w szczególności w systemie informacyjnym zapewnionym przez Komisję;
- d) podejmować działania mające na celu poprawę funkcjonowania oznaczenia geograficznego, w tym:
- (i) opracowywać, organizować i prowadzić wspólne kampanie marketingowe i reklamowe;
 - (ii) rozpowszechniać informacje i prowadzić działania promocyjne, których celem jest przekazywanie konsumentom wiedzy o cechach produktu objętego oznaczeniem geograficznym;
 - (iii) przeprowadzać analizy dotyczące wyników gospodarczych, zrównoważonego charakteru produkcji, parametrów technicznych produktu objętego oznaczeniem geograficznym;
 - (iv) rozpowszechniać informacje na temat oznaczenia geograficznego i odpowiedniego symbolu unijnego oraz
 - (v) zapewniać doradztwo i szkolenia obecnym i przyszłym producentom, w tym w zakresie uwzględniania aspektu płci i równouprawnienia, a także
- e) zwalczać podrabianie i podejrzewane oszukańcze stosowanie na rynku wewnętrznym oznaczenia geograficznego, które nie jest zgodne ze specyfikacją produktu, poprzez monitorowanie stosowania tego oznaczenia geograficznego na całym rynku wewnętrznym i na rynkach państw trzecich, w których oznaczenia geograficzne są chronione, w tym w internecie, oraz, w razie potrzeby, informować organy egzekwowania prawa przy użyciu dostępnych poufnych systemów.

Artykuł 41

Ochrona praw do oznaczeń geograficznych w nazwach domen

1. Rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu ustanowione w Unii mogą, na wniosek osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes lub prawa, wycofać lub przenieść nazwę domeny zarejestrowaną w ramach takiej krajowej domeny najwyższego poziomu na grupę producentów produktów o danym oznaczeniu geograficznym po właściwej alternatywnej procedurze rozstrzygania sporów lub postępowaniu sądowym, jeżeli taka nazwa domeny została zarejestrowana przez jej posiadacza bez tytułu prawnego do tego oznaczenia geograficznego lub bez uzasadnionego interesu w odniesieniu do tego oznaczenia lub jeżeli została zarejestrowana lub jest używana w złej wierze, a jej stosowanie jest sprzeczne z art. 35.
2. Rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu ustanowione w Unii zapewniają, aby we wszelkich alternatywnych procedurach rozstrzygania sporów ustanowionych w celu rozstrzygania sporów dotyczących rejestracji nazw domen, o których mowa w ust. 1, uznawano oznaczenia geograficzne za prawa, które mogą uniemożliwić rejestrację nazwy domeny lub używanie tej nazwy w złej wierze.

Artykuł 42

Znaki towarowe kolidujące ze sobą

1. Odrzuca się rejestrację znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 35, w przypadku gdy wniosek o rejestrację tego znaku towarowego złożono po terminie przedłożenia Urzędowi wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego.
2. Urząd i, w stosownych przypadkach, właściwe organy krajowe unieważniają znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem ust. 1.
3. Do celów ust. 1 i 4 niniejszego artykułu w przypadku oznaczeń geograficznych zarejestrowanych zgodnie z procedurą określoną w art. 67 za pierwszy dzień ochrony po upływie rocznego okresu przejściowego rozpoczynającego się od [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] uznaje się dzień, w którym państwa członkowskie poinformowały o niej Urząd i Komisję.
4. Nie naruszając przepisów ust. 2 niniejszego artykułu, znak towarowy, którego stosowanie jest sprzeczne z art. 35, w odniesieniu do którego złożono wniosek, dokonano rejestracji lub – jeżeli stosowne prawodawstwo dopuszcza taką możliwość – który nabyto przez używanie w dobrej wierze na terytorium Unii przed datą przedłożenia Urzędowi wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu, a okres jego używania może być przedłużany niezależnie od rejestracji oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub wygaśnięcia na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436³² lub rozporządzenia (UE) 2017/1001. W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie oznaczenia geograficznego oraz odpowiedniego znaku towarowego.
5. Wraz z oznaczeniem geograficznym można umieszczać na etykietach znaki gwarancyjne lub certyfikujące, o których mowa w art. 28 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2436, oraz znaki wspólne, o których mowa w art. 29 ust. 3 tej dyrektywy.

Artykuł 43

Prawo do używania

1. Zarejestrowane oznaczenie geograficzne może być wykorzystywane przez dowolnego producenta wprowadzającego do obrotu produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu, jednolitym dokumentem lub jego odpowiednikiem.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy producent przestrzegający przepisów określonych w niniejszym tytule był uprawniony do objęcia go systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu ustanowionym na podstawie art. 46. Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę w celu pokrycia swoich kosztów zarządzania systemem kontroli.

Artykuł 44

Symbol unijny, oznaczenie i skrót

³² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).

1. Symbol unijny ustanowiony na potrzeby „chronionych oznaczeń geograficznych” na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 664/2014³³ ma zastosowanie do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. W przypadku produktów rzemieślniczych i przemysłowych pochodzących z Unii, które wprowadzane są do obrotu pod oznaczeniem geograficznym, na etykietach i w materiałach reklamowych może znajdować się symbol unijny, o którym mowa w ust. 1. Oznaczenie geograficzne musi znajdować się w tym samym polu widzenia co symbol unijny.
3. Na etykietach produktów objętych oznaczeniem geograficznym produktów rzemieślniczych i przemysłowych może znajdować się skrót „ChOG”, odpowiadający oznaczeniu „chronione oznaczenie geograficzne”.
4. Oznaczenia, skróty i symbole unijne mogą być stosowane na etykietach i w materiałach reklamowych produktów wytworzonych, jeżeli oznaczenie geograficzne odnosi się do ich części lub elementu. W takim przypadku oznaczenie, skrót lub symbol unijny umieszcza się obok nazwy części lub elementu, które są wyraźnie zidentyfikowane jako część lub element. Symbolu unijnego nie umieszcza się w sposób sugerujący konsumentowi, że przedmiotem rejestracji jest wytworzony produkt, a nie jego część lub element.
5. Po złożeniu unijnego wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego producenci mogą umieścić na etykiecie i w prezentacji produktu informację, że taki wniosek złożono zgodnie z prawem Unii.
6. Symbol unijny wskazujący chronione oznaczenie geograficzne i oznaczenie unijne „chronione oznaczenie geograficzne” oraz – odpowiednio – skrót „ChOG” można umieszczać na etykietach dopiero po opublikowaniu decyzji o rejestracji zgodnie z art. 24 i 25.
7. W przypadku odrzucenia wniosku wszelkie produkty opatrzone etykietą zgodnie z ust. 4 można wprowadzać do obrotu do wyczerpania zapasów.
8. Na etykietach można umieszczać również:
 - a) przedstawienia graficzne obszaru geograficznego pochodzenia, o którym mowa w specyfikacji produktu oraz
 - b) tekst, elementy graficzne lub symbole odnoszące się do państwa członkowskiego lub regionu, gdzie znajduje się obszar geograficzny pochodzenia.
9. Symbol unijny związany z oznaczeniem geograficznym wpisanym do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, określającym produkty rzemieślnicze i przemysłowe pochodzące z państw trzecich może być umieszczany na etykietach produktów i w materiałach reklamowych, w którym to przypadku symbol ten stosuje się zgodnie z ust. 2.

³³ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz w odniesieniu do niektórych zasad dotyczących pochodzenia paszy i surowców, niektórych przepisów proceduralnych i niektórych dodatkowych przepisów przejściowych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 17).

10. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające parametry techniczne unijnego symbolu i unijnego oznaczenia oraz zasady umieszczania ich na produktach wprowadzanych na rynek, jako objęte zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym, włącznie z zasadami dotyczącymi właściwych wersji językowych, które należy stosować. Akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

TYTUŁ IV

KONTROLE I EGZEKOWANIE PRZEPISÓW

Artykuł 45

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli urzędowych w celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem. Kontrole te obejmują:
 - a) sprawdzenie, czy produkt objęty oznaczeniem geograficznym wyprodukowano zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu;
 - b) monitorowanie stosowania oznaczeń geograficznych na rynku.
2. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, działają w sposób obiektywny i bezstronny oraz dysponują wykwalifikowanym personelem oraz zasobami koniecznymi do wykonywania swych funkcji.

Artykuł 46

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz producentów pochodzących z ich terytorium produktów objętych oznaczeniami geograficznymi wpisanymi do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. Producenci są odpowiedzialni za kontrole wewnętrzne, które zapewniają zgodność produktów objętych oznaczeniami geograficznymi ze specyfikacją produktu przed wprowadzeniem produktu do obrotu.
3. Nie naruszając przepisów art. 49, przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego oznaczeniem geograficznym i pochodzącego z Unii, kontrola przez osobę trzecią zgodności ze specyfikacją produktu przeprowadzana jest przez:
 - a) co najmniej jeden właściwy organ, o którym mowa w art. 45, lub
 - b) co najmniej jedną upoważnioną jednostkę certyfikującą produkty, w tym osoby fizyczne, którym przekazano obowiązki zgodnie z art. 50.
4. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych, które odnoszą się do produktów pochodzących z państw trzecich, kontrolę zgodności ze specyfikacjami przed wprowadzeniem ich do obrotu przeprowadza:
 - a) właściwy organ publiczny wyznaczony przez państwo trzecie; lub
 - b) co najmniej jedna jednostka certyfikująca produkty.
5. W przypadku gdy zgodnie ze specyfikacją produktu co najmniej jeden producent przeprowadza etap produkcji w kraju innym niż kraj pochodzenia oznaczenia geograficznego, w specyfikacji produktu określa się przepisy dotyczące kontroli zgodności tych producentów. Jeżeli dany etap produkcji ma miejsce w Unii, producentów zgłasza się właściwym organom państwa członkowskiego, w którym odbywa się ten etap produkcji, i podlegają oni kontroli jako producent produktu objętego oznaczeniem geograficznym.

6. Koszty kontroli zgodności ze specyfikacją produktu mogą ponosić producenci, którzy podlegają tym kontrolom. Państwa członkowskie mogą również uczestniczyć w tych kosztach.

Artykuł 47

Należyta staranność

Producenci stosujący oznaczenie geograficzne zapewniają, aby stosowanie nazwy i symbolu na rynku stale przebiegało zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu. Producenci mogą:

- (a) monitorować wykorzystywanie oznaczenia geograficznego na rynku w celach handlowych;
- b) rozwijać działalność związaną z zapewnianiem zgodności produktu objętego oznaczeniem geograficznym z odpowiednią specyfikacją produktu;
- c) podejmować działania służące zapewnieniu odpowiedniej ochrony prawnej oznaczenia geograficznego obejmujące, w stosownych przypadkach, informowanie właściwych organów, o których mowa w art. 45 ust. 1.

Artykuł 48

Kontrole i egzekwowanie praw dotyczących oznaczeń geograficznych na rynku

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden organ egzekwowania prawa, który może być właściwym organem, o którym mowa w art. 46 ust. 3, odpowiedzialny za kontrole na rynku i egzekwowanie oznaczeń geograficznych po zakończeniu wszystkich etapów produkcji produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym, bez względu na to, czy są one składowane, znajdują się w tranzycie, są dystrybuowane lub oferowane do sprzedaży na poziomie hurtowym lub detalicznym, w tym w handlu elektronicznym.
2. Opierając się na analizie ryzyka i zgłoszeniach otrzymanych od zainteresowanych producentów produktów objętych oznaczeniami geograficznymi, organ egzekwowania prawa przeprowadza kontrole w celu zapewnienia zgodności ze specyfikacją produktu, jednolitym dokumentem lub jego odpowiednikiem.
3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki administracyjne i sądowe, aby zapobiec stosowaniu lub powstrzymać stosowanie nazw w odniesieniu do produktów lub usług, które są produkowane, eksploatowane lub wprowadzane do obrotu na ich terytorium i które naruszają ochronę oznaczeń geograficznych przewidzianą w art. 35 i 36.
4. Organ wyznaczony zgodnie z ust. 1 koordynuje egzekwowanie oznaczeń geograficznych przez odpowiednie departamenty, agencje i organy, w tym policję, agencje zajmujące się zwalczaniem podrabiania, organy celne, urzędy ds. własności intelektualnej, organy ds. nadzoru rynku i ochrony konsumentów oraz inspektorów ds. handlu detalicznego.
5. Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty lub należności w celu pokrycia kosztów przeprowadzania kontroli urzędowych na rynku.

Artykuł 49

Procedura certyfikacji za pomocą oświadczeń własnych

1. Nie naruszając przepisów art. 46, państwa członkowskie mogą dopuścić składanie oświadczeń własnych na potrzeby weryfikacji zgodności ze specyfikacją produktu. Producent składa takie oświadczenie własne właściwym organom, o których mowa w art. 45 ust. 1.
2. Państwa członkowskie mogą zezwolić producentom na składanie oświadczeń własnych właściwym organom co trzy lata celem zagwarantowania, że stale zachowują zgodność ze specyfikacją produktu w ramach działalności rynkowej. W przypadku zmiany lub modyfikacji specyfikacji produktu w sposób, który wpływa na dany produkt, oświadczenie własne niezwłocznie składa się ponownie.
3. W przypadku stosowania oświadczeń własnych właściwe organy przeprowadzają kontrole wrywkowe. W przypadku stwierdzenia naruszeń państwo członkowskie podejmuje wszelkie działania niezbędne do naprawy sytuacji.
4. Oświadczenie własne musi mieć strukturę przedstawioną w załączniku 1 oraz zawierać wszystkie informacje i spełniać wszystkie wymogi określone w tym załączniku.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 66 aktów delegowanych zmieniających niniejsze rozporządzenie oraz wprowadzających, w stosownych przypadkach, zmiany dotyczące informacji i wymogów określonych w załączniku 1.

Artykuł 50

Przekazywanie przez właściwe organy zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych

1. Właściwe organy mogą przekazać zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych co najmniej jednej jednostce certyfikującej produkty, w tym osobom fizycznym. Właściwy organ zapewnia, by upoważniona jednostka certyfikująca produkty lub osoba fizyczna, którym przekazano takie zadania, posiadały uprawnienia niezbędne do skutecznego wykonywania tych zadań.
2. Przekazywanie zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych odbywa się na piśmie i zgodnie z następującymi warunkami:
 - a) przekazanie musi zawierać szczegółowy opis zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych, jakie może wykonywać upoważniona jednostka lub osoba fizyczna, oraz warunków, pod jakimi może je wykonywać;
 - b) upoważniona jednostka certyfikująca produkty:
 - (i) musi dysponować wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą wymaganymi do wykonywania przekazanych jej zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych;
 - (ii) musi dysponować wystarczającą liczbą odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników;
 - (iii) musi być bezstronna i wolna od konfliktu interesów, a w szczególności nie może znajdować się w sytuacji, która bezpośrednio lub pośrednio mogłaby wpłynąć na jej zdolność bezstronnego wykonywania obowiązków służbowych w zakresie wykonywania przekazanych jej zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych oraz
 - (iv) musi posiadać uprawnienia wystarczające do wykonywania zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych, które jej przekazano, a także

- c) w przypadku przekazania zadania realizowanego w ramach kontroli urzędowych osobom fizycznym osoby te:
 - (i) muszą dysponować wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą wymaganymi do wykonywania przekazanych im zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych;
 - (ii) muszą posiadać odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie;
 - (iii) muszą działać w sposób bezstronny i być wolne od wszelkiego konfliktu interesów w zakresie wykonywania przekazanych im zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych oraz
- d) muszą funkcjonować rozwiązania zapewniające efektywną i skuteczną koordynację między delegującymi właściwymi organami a upoważnionymi jednostkami certyfikującymi produkty, w tym osobami fizycznymi.

Artykuł 51

Obowiązki upoważnionych jednostek certyfikujących produkty i osób fizycznych

Jednostki certyfikujące produkty lub osoby fizyczne, którym zgodnie z art. 50 przekazano pewne zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych:

- a) regularnie i na żądanie delegujących właściwych organów dostarczają tym organom wyniki przeprowadzonych przez nie kontroli urzędowych i czynności powiązanych;
- b) niezwłocznie informują delegujące właściwe organy, gdy wyniki przeprowadzonych kontroli urzędowych wskazują brak zgodności lub prawdopodobieństwo wystąpienia braku zgodności, o ile szczególne ustalenia między właściwym organem a upoważnioną jednostką certyfikującą produkty lub upoważnioną osobą fizyczną nie przewidują inaczej oraz
- c) udostępniają właściwym organom swoje obiekty i pomieszczenia, współpracują z tymi organami i służą im pomocą.

Artykuł 52

Obowiązki delegujących właściwych organów

1. Właściwe organy, które przekazały pewne zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych upoważnionym jednostkom certyfikującym produkty lub osobom fizycznym upoważnionym zgodnie z art. 50:
 - a) w razie potrzeby przeprowadzają audyty lub inspekcje takich jednostek;
 - b) niezwłocznie wycofują w pełni lub częściowo przekazanie zadań, w przypadku gdy:
 - (i) istnieją dowody, że taka upoważniona jednostka certyfikująca produkty lub osoba fizyczna nie wykonują przekazanych im zadań w sposób właściwy;
 - (ii) upoważniona jednostka certyfikująca produkty lub osoba fizyczna nie podejmuje odpowiednich i terminowych działań w celu zaradzenia stwierdzonym niedociągnięciom lub
 - (iii) niezależność lub bezstronność upoważnionej jednostki certyfikującej produkty lub osoby fizycznej zostały narażone na szwank.

2. Właściwe organy mogą również wycofać przekazanie z powodów innych niż te, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 53

Informacje publiczne o właściwych organach i jednostkach certyfikujących produkty

1. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej nazwy i adresy wyznaczonych właściwych organów i upoważnionych jednostek certyfikujących produkty – w tym osób fizycznych – o których mowa w art. 46 ust. 3, oraz aktualizują te informacje.
2. Urząd podaje do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w art. 46 ust. 4, oraz okresowo aktualizuje te informacje.
3. Urząd może utworzyć portal cyfrowy, na którym będą podawane do wiadomości publicznej nazwy i adresy właściwych organów i upoważnionych jednostek certyfikujących produkty – w tym osób fizycznych – o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 54

Akredytacja jednostek certyfikujących produkty

1. Jednostki certyfikujące produkty, o których mowa w art. 46 ust. 3 lit. b) i art. 46 ust. 4 lit. b), muszą spełniać wymogi określone w następujących normach i być akredytowane zgodnie z nimi:
 - a) norma europejska ISO/IEC 17065:2012 „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi”, w tym norma europejska ISO/IEC 17020:2012 „Ocena zgodności – Wymagania dotyczące działania różnych rodzajów jednostek przeprowadzających inspekcję” lub
 - b) inne odpowiednie, uznane na szczeblu międzynarodowym normy, w tym wszelkie zmiany lub zmienione wersje norm europejskich, o których mowa w lit. a).
2. Akredytacji, o której mowa w ust. 1, dokonuje jednostka akredytująca uznana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, która jest członkiem europejskiej instytucji akredytacyjnej, lub jednostka akredytująca spoza Unii, która jest członkiem Międzynarodowego Forum Akredytacji.

Artykuł 55

Nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom

Jeżeli przewiduje to prawo krajowe i jest to zgodne z prawem Unii, właściwe organy państw członkowskich mogą wydać nakaz podjęcia działań, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) nr xxxx/2022³⁴, przeciwko nielegalnym treściom, które naruszają art. 35 niniejszego rozporządzenia.

³⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE.

Artykuł 56

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadkach niezgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia i naruszeń tych przepisów oraz przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich stosowania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia wejścia w życie rozporządzenia, a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 57

Wzajemna pomoc i zasoby

1. Państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnej pomocy do celów przeprowadzania kontroli i egzekwowania przewidzianych w niniejszym tytule.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające charakter i rodzaj wymienianych informacji oraz metody wymiany informacji do celów kontroli i egzekwowania na podstawie niniejszego tytułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.
3. Pomoc administracyjna może obejmować – w stosownych przypadkach i za porozumieniem zainteresowanych właściwych organów – udział właściwych organów państwa członkowskiego w kontrolach na miejscu, które są przeprowadzane przez właściwe organy innego państwa członkowskiego.
4. W przypadku ewentualnego naruszenia ochrony przyznanej oznaczeniu geograficznemu państwa członkowskie przyjmują środki służące ułatwieniu przekazywania przez organy egzekwowania prawa, prokuratorów i organy wymiaru sprawiedliwości danego państwa członkowskiego informacji o takim ewentualnym naruszeniu właściwym organom, o których mowa w art. 45 ust. 1.

Artykuł 58

Świadectwa zezwolenia na produkcję

1. Producent, którego produkt został uznany w wyniku kontroli zgodności, o której mowa w art. 46, za zgodny ze specyfikacją produktu oznaczenia geograficznego chronionego na podstawie niniejszego rozporządzenia lub który prawidłowo przedłożył właściwemu organowi oświadczenie własne, jeżeli ma to zastosowanie w danym państwie członkowskim, jest uprawniony do otrzymania świadectwa urzędowego lub innego dowodu certyfikacji potwierdzającego kwalifikowanie się do produkcji produktu objętego danym oznaczeniem geograficznym w odniesieniu do etapów produkcji przeprowadzanych przez tego producenta.
2. Dowód certyfikacji, o którym mowa w ust. 1, jest udostępniany na żądanie organom egzekwowania prawa, organom celnym lub innym organom w UE zaangażowanym w kontrolę stosowania oznaczeń geograficznych na towarach zgłoszonych do swobodnego obrotu lub wprowadzonych do obrotu na rynku wewnętrznym. Producent może udostępniać dowód certyfikacji opinii publicznej lub każdej osobie, która występuje o taki dowód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

TYTUŁ V

OZNACZENIA GEOGRAFICZNE WPISANE DO REJESTRU MIĘDZYNARODOWEGO ORAZ ZMIANY W INNYCH AKTACH

Artykuł 59

Zmiany w decyzji Rady (UE) 2019/1754

W art. 4 ust. 1 decyzji Rady (UE) 2019/1754³⁵ dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli chodzi o oznaczenia geograficzne chroniące produkty rzemieślnicze i przemysłowe w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/... z dnia ... w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej zostaje wskazany jako właściwy organ, o którym mowa w art. 3 aktu genewskiego, i jest odpowiedzialny za zarządzanie aktem genewskim na terytorium Unii oraz za powiadomienia i komunikację z Biurem Międzynarodowym WIPO zgodnie z aktem genewskim i wspólnym regulaminem.”.

Artykuł 60

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/1753

W rozporządzeniu (UE) 2019/1753 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie »oznaczenia geograficzne« obejmuje nazwy pochodzenia w rozumieniu aktu genewskiego, w tym nazwy pochodzenia w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 1151/2012 oraz (UE) nr 1308/2013, jak również oznaczenia geograficzne w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014, (UE) 2019/787 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/... w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych. W odniesieniu do nazw pochodzenia dotyczących produktów rzemieślniczych i przemysłowych, które podlegają rejestracji międzynarodowej, ochronę w UE interpretuje się w sposób określony w art. 5 i 35 tego rozporządzenia”;
 - b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do celów niniejszego rozporządzenia »Urząd« oznacza Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej.”;
- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Zaraz po przystąpieniu Unii do aktu genewskiego i później, w regularnych odstępach czasu, Komisja lub Urząd składają, jako odpowiednie właściwe organy w rozumieniu art. 3 aktu genewskiego zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji

³⁵ Decyzja Rady (UE) 2019/1754 z dnia 7 października 2019 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Aktu genewskiego Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 12).

Rady (UE) 2019/1754, w Biurze Międzynarodowym Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (zwanym dalej »Biurem Międzynarodowym«) wnioski o rejestrację międzynarodową oznaczeń geograficznych chronionych i zarejestrowanych zgodnie z prawem Unii dotyczące produktów pochodzących z Unii, zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 2 aktu genewskiego.”;

b) ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Do celów ust. 1 państwa członkowskie mogą wystąpić do Komisji lub – w odniesieniu do oznaczeń geograficznych chroniących produkty rzemieślnicze i przemysłowe (»rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne«) – do Urzędu z wnioskiem o rejestrację w rejestrze międzynarodowym oznaczeń geograficznych pochodzących z terytorium państw członkowskich, które są chronione i zarejestrowane na mocy prawa Unii;”;

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli chodzi o wnioski o rejestrację rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych w rejestrze międzynarodowym, Urząd, działając jako właściwy organ w rozumieniu art. 3 aktu genewskiego zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji Rady (UE) 2019/1754, postępuje na podstawie własnej decyzji w sprawie przyznania ochrony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17–34 rozporządzenia (UE) 2022/...”;

3) w art. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli chodzi o rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne, w przypadkach określonych w ust. 1 Urząd występuje z wnioskiem do Biura Międzynarodowego o anulowanie rejestracji w rejestrze międzynarodowym oznaczenia geograficznego pochodzącego z państwa członkowskiego.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Publikacja oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. Komisja lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – Urząd publikują rejestrację międzynarodową, o której zostali powiadomieni przez Biuro Międzynarodowe na podstawie art. 6 ust. 4 aktu genewskiego, która dotyczy zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym oznaczeń geograficznych, w przypadku których Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 pkt (xv) aktu genewskiego, nie jest państwem członkowskim.

2. Rejestrację międzynarodową, o której mowa w ust. 1, publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C lub, w odniesieniu do rejestracji międzynarodowej dotyczącej rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych, publikacji tej dokonuje Urząd. W publikacji zamieszcza się informację o rodzaju produktu i państwie pochodzenia.”;

5) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – Urząd dokonują oceny rejestracji międzynarodowej, o której zostali powiadomieni przez Biuro Międzynarodowe

na podstawie art. 6 ust. 4 aktu genewskiego, dotyczącej oznaczeń geograficznych zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym, w przypadku których Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, nie jest państwem członkowskim, aby ustalić, czy w publikacji tej znajduje się zawartość obowiązkowa określona w zasadzie 5 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego na podstawie porozumienia lizbońskiego i aktu genewskiego (zwanego dalej »wspólnym regulaminem wykonawczym«) oraz informacje dotyczące jakości, renomy lub cech charakterystycznych określone w zasadzie 5 ust. 3 wspólnego regulaminu wykonawczego.”;

6) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W terminie czterech miesięcy od daty publikacji rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 4 właściwe organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego innego niż Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę na terytorium Unii lub państwa trzeciego innego niż Umawiająca się Strona pochodzenia mogą wnieść sprzeciw do Komisji lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – do Urzędu. Sprzeciw wnosi się w jednym z języków urzędowych Unii.”;

b) uchyla się ust. 2 lit. e);

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podstawy sprzeciwu określone w ust. 2 podlegają ocenie Komisji lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – Urzędu w odniesieniu do terytorium Unii lub jego części.”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jeżeli chodzi o rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne, Urząd odrzuca wszelkie niedopuszczalne sprzeciwy i decyduje o objęciu ochroną oznaczenia geograficznego.”;

b) w ust. 2 ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych decyzję w sprawie objęcia ochroną przyjmuje Urząd lub, w przypadkach, o których mowa w art. 25 rozporządzenia (UE) 2022/..., Komisja. Powiązane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 15 ust. 1 aktu genewskiego Komisja lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – Urząd powiadamia Biuro Międzynarodowe o odmowie uznania skutków danej rejestracji międzynarodowej na terytorium Unii w terminie jednego roku od otrzymania powiadomienia o rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 6 ust. 4 aktu genewskiego [lub w przypadkach, o których mowa w art. 5 akapit

pierwszy decyzji (UE) 2019/1754 – w terminie dwóch lat od otrzymania takiego powiadomienia].”;

- d) w ust. 5 skreśla się ostatnie zdanie;
- e) dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. W odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych dotyczących ochrony, w przypadku której udzielono uprzednio odmowy i Urząd powiadomił Biuro o tej odmowie, Urząd może – z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma w tym uzasadniony interes – cofnąć, w całości lub w części, odmowę, o której uprzednio powiadomiono Biuro Międzynarodowe.

5b. Komisja lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – Urząd niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o takim cofnięciu.”;

- 8) w art. 8 ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Dotyczy to także decyzji Urzędu w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych.”;

- 9) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Unieważnienie skutków w Unii oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

- 1. Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma w tym uzasadniony interes, Komisja lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych – Urząd może unieważnić, w całości lub w części, skutki ochrony w Unii oznaczenia geograficznego w co najmniej jednym z następujących przypadków:
 - a) oznaczenie geograficzne przestało być chronione na terytorium Umawiającej się Strony pochodzenia;
 - b) oznaczenie geograficzne nie jest już zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym lub
 - c) nie zapewnia się już zgodności z zawartością obowiązkową określoną w zasadzie 5 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego lub z informacjami dotyczącymi jakości, renomy lub cech charakterystycznych określonymi w zasadzie 5 ust. 3 wspólnego regulaminu wykonawczego.
- 2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze do celów ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2, wyłącznie po tym, jak osoby fizyczne lub prawne, o których mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenci określani w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego otrzymali możliwość dochodzenia swoich praw.
- 3. Jeżeli od unieważnienia nie przysługuje już odwołanie, Komisja lub – w odniesieniu do rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń – Urząd niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o unieważnieniu skutków

rejestracji międzynarodowej oznaczenia geograficznego na terytorium Unii zgodnie z ust. 1 lit. a) lub c).”;

1) art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do każdej nazwy pochodzenia produktu pochodzącej z państwa członkowskiego, które jest Stroną porozumienia lizbońskiego, wchodzącej w zakres stosowania rozporządzenia (UE) 2022/..., ale nie chronionej jeszcze na mocy tego rozporządzenia, zainteresowane państwo członkowskie, na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu geneńskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu geneńskiego, lub z własnej inicjatywy, dokonuje oceny, czy wystąpić z wnioskiem o:

- rejestrację tej nazwy pochodzenia na mocy rozporządzenia (UE) 2022/... lub
- unieważnienie rejestracji tej nazwy pochodzenia w rejestrze międzynarodowym.

Zainteresowane państwo członkowskie powiadamia Urząd o wyborze, o którym mowa w akapicie pierwszym, i składa stosowny wniosek w terminie jednego roku po przyjęciu rozporządzenia (UE) 2022/.... Stosuje się odpowiednio procedurę rejestracji przewidzianą w art. 67 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2022/....

W przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), zainteresowane państwo członkowskie występuje z wnioskiem o rejestrację międzynarodową tej nazwy pochodzenia na mocy aktu geneńskiego, jeżeli to państwo członkowskie ratyfikowało akt geneński lub przystąpiło do niego na mocy upoważnienia, o którym mowa w art. 3 decyzji (UE) 2019/1754, w terminie sześciu miesięcy od dnia rejestracji oznaczenia geograficznego na mocy rozporządzenia (UE) 2022/....

Zainteresowane państwo członkowskie, w koordynacji z Urzędem, sprawdza z Biurem Międzynarodowym, czy na potrzeby rejestracji na mocy aktu geneńskiego należy wprowadzić jakiegokolwiek zmiany na podstawie zasady 7 ust. 4 wspólnego regulaminu wykonawczego. Urząd upoważnia zainteresowane państwo członkowskie do dokonywania niezbędnych zmian oraz powiadomienia Biura Międzynarodowego.

Jeżeli wniosek o rejestrację na mocy rozporządzenia (UE) 2022/... został oddalony i wyczerpano stosowne administracyjne i sądowe środki odwoławcze lub jeżeli wniosek o rejestrację na mocy aktu geneńskiego nie został wniesiony zgodnie z akapitem trzecim niniejszego ustępu, zainteresowane państwo członkowskie niezwłocznie zwraca się o anulowanie rejestracji tego oznaczenia geograficznego w rejestrze międzynarodowym.”;

2) w art. 15 ust. 1 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) w przypadku produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych zakresem stosowania art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2022... – Komitet ds. Rzemieślniczych i Przemysłowych Oznaczeń Geograficznych ustanowiony w art. 65 tego rozporządzenia.”.

Artykuł 61

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/1001

W rozporządzeniu (UE) 2017/1001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 151 ust. 1 po lit. b) dodaje się lit. ba) w brzmieniu:
„ba) administrowanie oznaczeniami geograficznymi oraz promocja tych oznaczeń, a w szczególności zadania powierzone mu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/[niniejsze rozporządzenie], oraz promocja systemu oznaczeń geograficznych;”;
- 2) dodaje się art. 170a w brzmieniu:

„Artykuł 170a

Ustanowienie systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen

1. W przypadku nazw domen zarejestrowanych w ramach nazw krajowych domen najwyższego poziomu, administrowanych lub zarządzanych w rejestrze ustanowionym w Unii, Urząd zapewnia system informacji i ostrzeżeń o nazwach domen. Po zgłoszeniu unijnego znaku towarowego system informacji i ostrzeżeń informuje zgłaszających unijny znak towarowy o dostępności ich znaku jako nazwy domeny oraz, opcjonalnie, zgłaszających i właścicieli unijnego znaku towarowego po zarejestrowaniu nazwy domeny zawierającej nazwę identyczną lub podobną do ich znaku (ostrzeżenia o nazwach domen).
2. Do celów ust. 1 rejestry nazw krajowych domen najwyższego poziomu ustanowione w Unii dostarczają Urzędowi wszelkie informacje i dane znajdujące się w ich posiadaniu, niezbędne do prowadzenia systemu informacji i ostrzeżeń o nazwach domen.”.

TYTUŁ VI

POMOC TECHNICZNA

Artykuł 62

Pomoc techniczna Urzędu

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie o przepisy powierzające Urzędowi sprawdzanie oznaczeń geograficznych państw trzecich dotyczących produktów rzemieślniczych i przemysłowych innych niż oznaczenia geograficzne na podstawie Aktu genewskiego Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, wnioskowanych do objęcia ochroną zgodnie z międzynarodowymi negocjacjami lub umowami międzynarodowymi, oraz inne zadania administracyjne z tym związane.

TYTUŁ VII

PRZEPISY UZUPEŁNIAJĄCE

Artykuł 63

Języki robocze

1. Wszystkie dokumenty i informacje przesyłane do Urzędu w związku z procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu sporządzane są w jednym z języków urzędowych Unii.
2. Do celów wykonywania zadań powierzonych Urzędowi na podstawie niniejszego rozporządzenia językami Urzędu są wszystkie języki urzędowe Unii, zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 1³⁶.

Artykuł 64

System informatyczny

Urząd opracowuje, prowadzi i utrzymuje system cyfrowy, o którym mowa w art. 18 ust. 1, oraz unijny rejestr oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o którym mowa w art. 26.

Artykuł 65

Procedura komitetowa

1. Komisja otrzymuje wsparcie ze strony Komitetu ds. Rzemieślniczych i Przemysłowych Oznaczeń Geograficznych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 66

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 29, 30 i 49, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia [Dz.U.: data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 29, 30 i 49, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja

³⁶ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 29, 30 i 49 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 67

Ochrona przejściowa oznaczeń geograficznych

1. Indywidualna krajowa ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych ustaje w dniu [rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
2. Do dnia [sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] zainteresowane państwa członkowskie poinformują Komisję i Urząd, które z ich prawnie chronionych nazw lub – w przypadku państw członkowskich, w których nie istnieje system ochrony – które z ich nazw ugruntowanych w praktyce pragną zarejestrować i objąć ochroną na podstawie niniejszego rozporządzenia.
3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 17–25 Urząd lub, w przypadkach określonych w art. 25, Komisja rejestruje nazwy, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu i które są zgodne z art. 2, 5, 7 i 8. Nie stosuje się art. 21 i 22. Nie rejestruje się jednak terminów rodzajowych.
4. Nie naruszając przepisów ust. 1, krajowa ochrona nazw zgłoszonych zgodnie z ust. 2 pozostaje w mocy do czasu podjęcia decyzji o rejestracji. Decyzja może być przedmiotem odwołania, o którym mowa w art. 30.

Artykuł 68

Obowiązek sprawozdawczy państw członkowskich

1. Państwa członkowskie lub ich organy krajowe co cztery lata składają Komisji sprawozdanie w sprawie strategii i wyników wszystkich kontroli oznaczeń geograficznych przeprowadzonych w celu sprawdzenia zgodności z wymogami prawnymi związanymi z systemem ochrony ustanowionym na mocy niniejszego rozporządzenia oraz egzekwowania oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na rynku, w tym w internecie, o czym mowa w art. 45 dotyczącym wyznaczenia właściwego organu, art. 46 dotyczącym kontroli zgodności ze specyfikacją produktu, art. 47 dotyczącym należytej staranności, art. 48 dotyczącym egzekwowania oznaczeń geograficznych na rynku oraz art. 55 dotyczącym platform internetowych.
2. Kwalifikujące się państwa członkowskie prześlą Komisji do dnia [sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] informacje wymagane w art. 15 w celu wybrania procedury „rejestracji bezpośredniej”. Na podstawie otrzymanych informacji Komisja przyjmuje decyzję w sprawie prawa danego państwa członkowskiego do wybrania procedury „rejestracji bezpośredniej”, a tym samym do niewyznaczenia organu krajowego w celu zarządzania na szczeblu krajowym procedurami składania wniosków, zmiany specyfikacji produktu i cofnięcia rejestracji, o których mowa w art. 15.
3. Państwa członkowskie informują Komisję w terminie [sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia], czy decydują się współpracować ze sobą w zakresie zarządzania procedurami krajowymi przewidzianymi w tytule II rozdział II, jak określono w art. 6 ust. 4.

Artykuł 69

Klauzula przeglądowa

Do dnia [pięć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] Komisja sporządzi sprawozdanie z wdrażania niniejszego rozporządzenia wraz z wnioskami w sprawie zmian, które uzna za stosowne.

Artykuł 70

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*